KELLY DIAMOND

Vis de adolescentă

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

Țârâitul metalic al mașinilor de scris o însoți pe Sally Brown de la ieșirea din cămăruța în care dormise până la intrarea în redacția ziarului "Northwest Then and Now".

Publicația avea doar doi ani de existență și suferea de toate nejunsurile inerente unei noi apariții, punându-i deseori în încurcătură pe jurnaliștii angajați aici.

Propunerea lui Jerry Pelham, directorul general al revistei, de a face parte din echipa sa după terminarea universității, o bucură totuși pe Sally, pentru că putea fi un pas foarte important pentru cariera ei. Deși nu se pricepea la afaceri, era extrem de motivată în tot ce făcea, astfel încât credea foarte mult în viitorul acestei noi publicații.

Sally trecu zâmbind pe lângă secretară și deschise, încet, ușa biroului șefului ei.

Slab, cu părul grizonant, Jerry Pelham avea toate atributele unui director extrem de influent. Era îmbrăcat impecabil, cu cravata așezată perfect, iar fața lui exprima ca-ntotdeauna optimism și prospețime.

Un bărbat atrăgător, pentru care multe femei ar fi fost în stare să renunțe la virtute, se gândi Sally.

– Ai vrut să mă vezi? întrebă Sally zâmbind poznaș, în virtutea prieteniei care-i lega.

– Întotdeauna vreau să te văd, răspunse el. Știi, doar, asta nu mai e de mult o noutate pentru tine.

– Și eu sunt întotdeauna liberă pentru tine… când e vorba de probleme de serviciu.

– Da… pentru probleme de serviciu, răspunse el resemnat… Ce zici, atunci, vrei să faci un interviu cu guvernatorul statului? A fost de acord cu un interviu în exclusivitate despre istoria familiei lui, care știi că a jucat un rol important în politica americană.

– Dar nu pot să accept, răspunse Sally cu hotărâre. Sunt implicată deja într-un proiect la care nu vreau să renunț.

– Cel cu farurile? Dumnezeule, Sally, dar un interviu cu guvernatorul e mult mai important pentru toată lumea.

– Pentru mine, e important ceea ce am început. Am petrecut două luni stând de vorbă cu câțiva paznici de acest gen și cu familiile lor. M-am întreținut cu toate persoanele implicate în viața de acolo, pentru a le cunoaște cât mai bine problemele, nu pot să renunț, Jerry.

– De ce nu?

– Jerry dar e o problemă serioasă. Cel pe care urmează să-l văd e unul dintre cele mai importante faruri rămase pe coastă. Pur și simplu, cred că e important să scriu despre toate acestea. E o meserie care a fost transmisă din tată-n fiu, doar așa a rezistat, până astăzi.

– Da, e un subiect interesant, dar celălalt e mult mai bun, rămase ferm pe poziție directorul. Când ai plănuit să mergi acolo?

– La Rock Island? Pe cincisprezece decembrie. Și sper că nu va interveni nimic care să-mi zădărnicească planurile.

– Poți face interviul cu guvernatorul înainte, spuse Jerry și ieși vijelios din birou, cu câteva documente în mână.

Articolul despre paznicii de far era o idee pe care începuse s-o pună în aplicare cu câteva săptămâni în urmă. O impresionase faptul că, în timp ce toată lumea căuta să aibă o viață cât mai confortabilă, câțiva oameni, foarte speciali, trebuia să adauge, trăiau într-o izolare totală, în

condiții foarte precare, doar pentru a continua să mențină semnalul luminos pentru vasele care treceau pe acolo.

– E totul aranjat, spuse Jerry triumfător, revenind în încăpere. Săptămâna viitoare va avea loc o reuniune de familie și tu ești invitată pentru un interviu în exclusivitate.

– Ah, vorbești de interviul cu guvernatorul, răspunse Sally pe un ton extrem de plictisit.

– Bineînțeles, Sally, ce altceva poate fi acum mai important? Pentru articolul cu paznicii de faruri pot trimite pe alcineva în locul tău. Dar pentru întâlnirea cu guvernatorul ar fi foarte greu să găsesc pe cineva mai nimerit.

– Nu, le voi face eu pe amândouă, replică resemnată Sally, deși n-avea niciun chef să-și piardă timpul cu un subiect atât de anost cum era, în viziunea ei, cel cu istoria familiei guvernatorului.

– Ai nevoie de un fotograf? răspunse, entuziasmat de victorie, Jerry, care, în mod evident, era mult mai preocupat de a avea în paginile ziarului său personalități de marcă.

– Cum? întrebă indignată Sally. Doar știi că fac întotdeauna singură toate fotografiile pentru articolele și interviurile mele.

– Da, dar de data asta e ceva foarte important. Voi vorbi cu Dave să te însoțească. Știe întotdeauna ce trebuie să facă,

la cel mai înalt nivel, așa încât insist să te însoțească și sunt sigur că rezultatele vor dovedi că am avut dreptate.

– Și eu nu știu ce am de făcut? Asta vrei să insinuezi? întrebă Sally cu un zâmbet nemulțumit în colțul gurii.

– N-am spus asta, dar vreau ca Dave să facă fotografiile de data asta, accentuă el cu hotărâre fiecare cuvânt.

Când îi vorbea pe tonul categoric pe care-l folosise în acele momente, era mai bine să nu-l contrazică. Sally știa deja toate acestea, așa încât ridică resemnată din umeri în clipa în care Jerry ieși din nou din birou.

În fond, Dave Fisher era un tânăr foarte talentat și plin de viață, cu care se va putea distra de minune în timpul realizării proiectului cu guvernatorul, se gândi Sally, dându-și seama că, oricum, n-avea nicio șansă să-l contrazică pe șeful său.

***

– Aceasta este Emily, soția lui Nathaniel, spuse entuziasmată soția guvernatorului. În timp ce el era plecat cu diverse interese legate de munca lui, ea ținea toate

frâiele districtului. Standardele la care trăim astăzi n-ar fi fost posibile fără aportul ei special. A avut o viață exemplară și le-a cerut tuturor din jur să fie la fel, comentă ea privind cu admirație portretul din fața ei.

– Da, cred că lucrurile au stat astfel, răspunse Sally încet, privind portretul femeii descrise.

O expresie atât de dură nu putea avea decât o persoană cu un caracter de fier, se gândi Sally, mutându-și privirea spre portretul lui Nathaniel Trent, a cărui față blajină se afla în puternic contrast cu cel al soției sale.

Subiectul o plictisea de moarte și Sally își spuse încă o dată că articolul ei despre viața familiilor paznicilor de far va interesa cu siguranță mult mai multă lume, decât acest subiect despre persoane a căror amintire s-a pierdut demult în negura timpului.

Numele familiei Trent supraviețuise peste timp, era adevărat, se corectă în gând tânăra jurnalistă, dar oare, fuseseră fericiți? Ce se ascundea sub figura atât de dură a vestitei Emily? În timp ce Dave făcu câteva fotografii cu familia actualului guvernator și alte câteva cu tablourile înaintașilor lor, Sally se îndepărtă, gânditoare.

În mod cert, nu trebuia să abandoneze interviul cu familia paznicului, plănuit pentru cincisprezece decembrie.

Ce o putea determina pe o femeie, continuă să-și spună Sally în gând, să aleagă o viață în pustietate, unde singura companie pe care o putea avea, era doar soțul ei?…

O femeie cu adevărat specială, medită Sally, în timp ce o urmă pe gazda sa în grădină, ascultând distrată alte istorisiri.

***

Întoarsă în apartamentul său, seara târziu, Sally își puse puțin vin într-un pahar și ieși pe balcon, de unde putea contempla în liniște oceanul…

Rock Island… Numele locului unde se afla ultimul far al preliplului ei, devenise deja o adevărată obsesie. Nu putea să renunțe… Se atașase deja prea mult de această idee și o impresionase mult prea mult viața celor care își dedicaseră viața acestei profesii ingrate, pentru a abandona totul acum.

Gândurile o purtară cu mulți ani în urmă, la tatăl său, un om aprig și voinic, dar care asculta întotdeauna de dorințele ei. Nimeni altcineva nu putea avea vreo influență asupra hotărârilor sale.

El fusese cel care constatase primul tendința spre independență a fiicei lui.

Sally se întrebă acum cine va fi omul care o va putea influența pe ea însăși, dar care va ști să-i respecte, totuși, dorința de libertate în ceea ce privea deciziile pe care le lua în legătură cu cariera ei și, trebuia să recunoască, chiar în ceea ce privea viața ei intimă.

Refectând la toate acestea, cu inima plină de tristețea care o încerca ori de câte ori se gândea că nu-și găsise încă partenerul de viață ideal, Sally se întoarse în bucătărie, pentru a-și prepara cina în stil italian, regretând, pentru a mia oară că n-are pe nimeni care să-i țină companie… Un bărbat, care să aprecieze ca și ea specialitățile specifice Italiei de sud, care îi încântă serile și o fac să viseze.

Un bărbat care s-o întâmpine după o zi complicată de muncă, s-o mângâie și să o încurajeze, atunci când își pierdea optimismul.

Se simțea singură și dezolată, mâncând fără chef cina făcută pentru două persoane.

***

– Întotdeauna e atât de dificil de navigat până acolo? îl întrebă ea, câteva zile mai târziu, pe barcagiul care o purta spre farul de pe coastă, așa cum plănuise înainte, bucuroasă că Jerry acceptase și acest proiect.

– Dumnezeule, asta-i nimic, răspunse el. Am văzut condiții și mai vitrege la Rock Island, continuă el, cu ochii spre norii care se aglomerau pe cer, amenințător.

Știe cineva de acolo că veniți? întrebă bărbatul vânjos, cu atenția mărită la valurile care se ridicau deja destul de periculos.

– Da, da, e totul stabilit, spuse Sally, încercând să acopere mai bine aparatul de fotografiat și sperând, din toată inima, că Jerry va aprecia efortul ei de a face cunoscute condițiile vitrege în care trăiau slujitorii farurilor de pe coastă, pentru a ține încă în viață această meserie, de a cărei utilitate Sally nu se îndoise niciodată, dar care își trăia ultimele suflări, în fața navigației moderne.

La un moment dat, speriată de vântul care bătea cu furie din ce în ce mai mare, tânăra jurnalistă se întrebă, îngrijorată, dacă vor reuși să ajungă pe insulă, printre stâncile abrupte și dese care înconjurau farul ca pe o fortăreață. Abilitatea experimentatului barcagiu, însă, făcu astfel încât totul se sfârși cu bine și Sally respiră ușurată

când se află, în sfârșit, în fața scărilor roșii, în spirală, care înconjurau izolatul edificiu pe toată înălțimea sa.

– Să nu uiți, te rog, că trebuie să vii după mine joi, îi aminti ea bărbatului care se pregătea să pună din nou în mișcare barca sa cu motor, deși nu fu deloc sigură că o putuse auzi pe un asemenea vânt.

După plecarea lui, Sally privi stâncile înalte care o înconjurau și o cuprinse panica la gândul că nimeni nu venise încă să-i iasă în întâmpinare. Privi cu atenție în jur peisajul cu totul nou pentru ea și cerul neprietenos de deasupra, și un sentiment de îndoială puse încet stăpânire pe inima ei. Va reuși să-și ducă la îndeplinire planul la care ținuse atât de mult? Cum se făcea că nu se observa nicio mișcare în tot acel loc, la acea oră?

Știau că urma să vină astăzi și văzuseră, desigur, barca îndreptându-se spre ei. De ce au ținut să-i distrugă așa impresia atât de bună pe care și-o făcuse despre conducătorul acestui ultim bastion de acest tip din America? Totul păruse perfect până atunci, pentru a avea un articol nu numai bun, dar și foarte special, datorită subiectului cu totul și cu totul inedit.

Își amintea acum bucuria care o cuprinsese când îi venise ideea de a ataca o astfel de problemă și, plină de

entuziasm, ca orice jurnalist la început de drum, se și vedea felicitată de colegi și de prieteni, dar mai ales se bucurase cu anicipație de interesul cu care acest articol va fi primit de public.

Interesul pentru revista lor era deja crescut și Sally se simțise mulțumită că punea și ea o piesă grea la baza acestui început de succes.

Își potrivi cu grijă mănușile și-și aranjă mai bine pe umeri aparatul de fotografiat, gândindu-se din nou la dorința lui Jerry ca David s-o însoțească pretutindeni, pentru a executa el fotografiile. De data asta cel puțin, își spuse Sally, alarmată de situația care se înfățișă înaintea ei, prezența tânărului fotograf i-ar fi fost, probabil, de mare ajutor.

A păstra un far în funcțiune reclamă vigilență, mai ales pe o astfel de vreme. Cum se făcea că nu o zăriseră? Fuseseră de acord cu venirea ei aici, mai mult, se dovediseră chiar bucuroși de această inițiativă și Sally nu înțelegea ce anume determinase această schimbare radicală de atitudine din partea lor.

Nu era timpul, oricum, să analizeze în momentul de față ce putea fi în mintea altora continuă ea în gând reflecțiile generate de teama ce o cuprinse văzându-se complet singură acolo, în timp ce valurile păreau că vor distruge din

clipă în clipă așezământul. Începu să urce scările încet, înfrigurată, tristă și deprimată din cauza gândului posibilei eșuări a planului pe care îl pusese cu atâta grijă la punct, săptămâni întregi.

Când ajunse în sfârșit la un refugiu în spirala scărilor, în culmea disperării și a revoltei, o voce răgușită o întâmpină rece și nervoasă, ca și cum ar fi avut în față pe cineva căzut acolo de pe altă planetă:

– Cine dracu ești și ce cauți aici?

Sally se uită uimită la bărbatul înalt, încălțat cu niște cizme de pescar și îmbrăcat cu o pelerină maro, cu glugă, închisă până la gât. Fața lui însă îi era foarte cunoscută, cum ar fi putut mărturisi orice studentă care l-a avut măcar o dată înaintea ochilor.

Profesorul Hemming!

Lyle Hemming!…

Donjuanul de la catedra de limbă engleză de la universitatea lor, care făcuse atâtea fete să-și piardă capul, visând cu ochii deschiși la bărbatul după care li se aprinseseră călcâiele.

Surpriza fu atât de mare, încât Sally înmărmuri o bună bucată de timp, uitându-se cu luare-aminte la apariția atât de neașteptată din fața ei.

Câtă invidie ar fi stârnit în acel moment, dacă vreuna dintre colegele ei ar fi știut acest fapt.

Cu glasul tremurând de emoție, și ochii încă măriți de uimire, curajoasa jurnalistă răspunse în sfârșit:

– Am venit să fac un interviu cu domnul John Hemming și familia sa, pentru … "Northwest Then and Now", spuse ea cu respirația întretăiată. Mi-a spus că mă va aștepta negreșit astăzi…Ați putea să mă conduceți la el? E dificil să rezist aici, în bătaia acestui vânt care stă să mărture totul în cale, comentă Sally, cu nervozitate crescândă.

– Vino cu mine, spuse profesorul și Sally îl urmă tăcută și înfrigurată, neputând totuși să nu se întrebe ce făcea el acolo în plin an universitar, când era atâta nevoie de serviciile lui la catedră.

Urcară încă vreo câteva scări și ajunseră, în sfârșit, într-un hol și, după aceea, într-o cameră mobilată simplu, în care flăcările unui foc bine întreținut se înălțau cu forță într-un cămin construit din roci, asemănătoare cu cele pe care le văzuse peste tot înainte de a intra aici.

– Fratele meu și soția sa au plecat acum câteva zile de aici, pentru că li s-a îmbolnăvit unul dintre fii. Știau că vii, spui? întrebă profesorul, stând ca un inchizitor în fața focului, scrutând-o minuțios cu ochii lui de culoarea

topazului și trecându-și agitat mâinile prin părul negru și des.

– Da, da, știau… Sunt Sally Brown de la "Northwest Then and Now". Am început să pregătesc niște articole în serial, despre condiția actuală a farurilor de pe coastă și acesta e ultimul dintre toate cele pe care trebuia să le văd în vederea terminării studiului meu cu privire la această situație, răspunse ea, frecându-și agitată mâinile înghețate.

– Sally Brown? repetă el, cu uimire în glas, neluând în seamă informația pe care i-o dădu tânăra fată, după ce se prezentă. Părinții dumneavoastră n au avut o imaginație prea bogată, dacă au ales să purtați un asemenea nume, zâmbi profesorul amuzat, în timp ce mai puse încă un lemn pe foc.

– Părinții mei au fost persoanele cu cea mai bogată fantezie, din câte am cunoscut vreodată, răspunse ea rece. Totuși, erau foarte bine ancorați în realitate și nu m-au botezat nici Clarissa și nici Rosamund. Mama mea se numea Stella și a crezut întotdeauna în steaua ei, replică Sally, schimbându-și nemulțumită poziția în fotoliul larg.

– Stella Brown? Pictorița? întrebă el, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că odrasla unei asemenea personalități era în acel moment oaspetele lui.

– Da.

– Un mare talent, spuse profesorul. Cum s-a simțit tatăl dumitale trăind în umbra soției? comentă Lyle Hemming, ca un cunoscător, zâmbind, din nou din colțul gurii lui frumoase și extrem de senzuale.

– Dar nu s-a gândit niciodată să vadă lucrurile în felul acesta. Era prea preocupat cu proiectele lui din Seattle, răspunse Sally, privindu-l cu reproș, ca și cum ideea lui ar fi fost cel mai nepotrivit lucru din lume care s-ar fi putut spune despre părinții ei, a căror relație plină de armonie putea fi un exemplu pentru mulți.

– Jessie Brown? Arhitectul? întrebă cu și mai mult interes faimosul profesor. Deci ești produsul a două talente excepționale, comentă el extrem de serios de astă dată.

– Eu aș vrea să știu mai mult cum se explică faptul că unul dintre cei mai străluciți profesori de la catedra de engleză, de la facultatea la care am studiat, se află aici la această oră, pe o astfel de vreme, în plină activitate universitară, schimbă Sally subiectul și trecând subit la ceea ce o interesa cel mai mult în acea clipă.

– Îți voi explica asta, după ce voi pregăti ceaiul. Asta dacă nu preferi o tărie. Fratele meu are un bar plin cu produse pentru toate gusturile, replică profesorul, trecând

nepăsător peste complimentul pe care, desigur, îl observase.

În momentul imediat următor, profesorul se îndreptă spre locul în care Sally presupunea că trebuia să se afle bucătăria.

Trecându-și privirea peste camera simplă, dar caldă și primitoare, tânăra ziaristă își strânse mai bine puloverul pe trupul încă înfrigurat, regretând că nu acceptase și puțin alcool, care nu i-ar fi stricat, desigur, după frigul îndurat până aici și după surprizele uluitoare care o întâmpinaseră imediat ce ajunsese pe insulă.

Venise atâta drum, în condiții atât de vitrege, pentru a realiza un interviu pentru care dusese o adevărată bătălie cu șeful său, iar cel care ar fi trebuit să fie eroul principal al acestei acțiuni era de negăsit. Nici în cele mai cumplite ipoteze ale sale, își spuse Sally cu disperare, nu s-ar fi putut întâmpla una ca asta.

Ar fi putut fi anunțată, să nu mai bată drumul degeaba până aici, de vreme ce se fixase o dată sigură pentru această întâlnire.

Profesorul se întoarse cu o tavă pe care tronau două cești mari de ceai, pline ochi, plus o zaharniță și două lingurițe minuscule.

Sally privi cu atenție mâinile elegante și fine, care așezară totul pe măsuța joasă de lângă ea și îl întrebă curioasă:

– Dar asistentul pazniculuí, cum se face că nu e aici? Îmi închipui că trebuie să mai fie cineva care cunoaște toate aceste lucruri pentru a nu se întrerupe activitatea farului în cazul în care domnul Hemming trebuie să lipsească, spuse ea, continuând să observe mișcările pline de grație ale degetelor lui.

– Asistentul este o femeie, răspunse profesorul. Și e plecată cu soțul ei pentru a avea grijă de fiul lor bolnav.

– Vreți să spuneți că serviciile de asistență, aici, sunt îndeplinite de soția fratelui dumneavoastră? întrebă Sally, ca și cum ar fi auzit cel mai curios lucru din lume. Speram să-mi poată da cineva informațiile de care am nevoie pentru realizarea articolului, dar așa…

– Da. Lorna a fost instruită să preia conducerea farului în cazul în care fratele meu e plecat sau, dintr-un motiv sau altul, nu se poate ocupa el însuși de problemele de aici, răspunse calm profesorul.

– Dar ce se întâmplă într-un caz ca acesta, când trebuie să plece amândoi? Cine preia răspunderea aici? întrebă din nou pe un ton destul de alarmat tânăra jurnalistă, pentru

care un asemenea aranjament nu părea a fi tocmai cel mai potrivit dintre toate.

– Cineva capabil de asta se află chiar acum în fața dumitale și a fost chemat special, replică Lyle Hemming, evident ofuscat de acuzarea ei implicită. Ce este, domnișoară Brown? Trebuie să renunți la articolul dumitale, nu-i așa? La asta te gândești acum, că ești atât de nemulțumită de situația de față, de aici? replică el, pe un ton de adevărat dascăl.

– Nu, nu voi renunța.

Mă voi întoarce la redacție mâine dimineață și voi face acest articol altă dată, răspunse Sally cu hotărâre, pentru că ideea unei astfel de renunțări nu intra în niciunul dintre planurile ei.

– Nu vei putea pleca de aici mai devreme de o săptămână, asta-i sigur, răspunse cu o certitudine la fel de mare Lyle Hemming, bându-și tacticos ceaiul și îndemnând-o din priviri și pe ea să-i urmeze exemplul.

– O săptămână? întrebă îngrozită Sally, neluând în seamă gestul lui. Trebuie să mă întorc, pentru că trebuie să termin un interviu cu guvernatorul, pe care l-am început înainte de a veni aici, aproape că strigă tânăra jurnalistă, într-un atac brusc de panică.

– Nu poți pleca, spuse liniștit profesorul și continuă să soarbă din licoarea fierbinte și aromată, uitându-se lung pe fereastră, la norii care se strângeau pe cer, negri și amenințători.

Nu, nu putea să rămână aici o săptămână, închisă în aceeași încăpere cu profesorul Lyle Hemming, se gândi Sally. Ce subiect de senzație pentru oricine cunoaște faima sa de cuceritor, își spuse ea, alarmată.

Interviul cu guvernatorul putea fi continuat de Jerry sau de Dave, dar cum va rezista ea să stea închisă aici o săptămână, cu acest arogant nesuferit care îi dădea toate aceste vești atât de rele pentru ea, pe cel mai liniștit ton cu putință.

Nu, era imposibil să poată îndura una ca asta, își continuă Sally reflecțiile, bând nervoasă din ceașca de ceai.

– Va fi greu, nu-i așa? spuse profesorul, ca și cum i-ar fi citit gândurile. O săptămână închisă în aceeași cameră cu Donjuanul de la Facultatea de Limbă Engleză. Grea misiune, e-adevărat? La asta te gândești, în primul rând, după expresia alarmată din ochii tăi.

– Nu, nici nu mă gândeam la asta, minți Sally înroșindu-se. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră în timpul studenției, e adevărat, dar eu personal v-am văzut

o singură dată, când am venit să asist la unul dintre faimoasele dumneavoastră cursuri. Nu cred că m-ați remarcat, spuse Sally, destul de plictisită de subiectele de genul acesta.

– Te-am remarcat, cum să nu te remarc? replică, imediat, vestitul profesor. Erai singura dintre toate gâștele cărora am avut nenorocul să le fiu profesor, care nu mă privea cu ochii strălucind de alte interese decât cele legate strict de problemele de limbă. Am fost convins că vei fi singura dintre toate care va folosi engleza învățată la curs într-un mod creativ, comentă el, surprinzând-o de-a binelea cu cele spuse și cu amărăciunea care se putu citi pentru o clipă, în ochii lui. Dacă ți-ai terminat ceaiul, te voi conduce să îți arăt camera în care vei dormi, se ridică el brusc și Sally remarcă încă o dată mișcarea agilă a picioarelor lui lungi și puternice.

La ușă, profesorul se opri însă, și o întrebă pe un ton mult prea serios față de adevărata importanță a faptului de care se interesa.

Cel puțin, în viziunea ei…

– Știi să gătești?

– Da… De ce mă întrebați? surâse din ochi mai mult Sally, vârându-și mâinile în buzunare, amuzată de această

întrebare, care, în mod normal, nu intra cu atâta strictețe în interesul persoanelor care își dedicau viața profesiei.

Nu de puține ori, atât ea cât și mama sau tatăl ei, uitau pur și simplu că există altceva pe lume în afara cafelei.

– Pentru că gătitul nu e puncul meu forte, răspunse el, gândindu-se atunci că probabil ea era obișnuită cu un sistem clasic, în care mesele erau respectate, înainte de orice altceva. Ce fel de femei cunoscuse până atunci? se întrebă Sally, privindu-l cu atenție din cap până-n picioare.

– Sper să nu vă dezamăgesc în această privință, răspunse totuși, Sally, deși era pe deplin conștientă că arta culinară nu era nici pe departe punctul ei forte. Putem să mergem? întrebă ea, simțind nevoia să vadă cât mai repede cu putință locul de odihnă și de reflecție care-i era hărăzit pentru perioada, spera cât mai scurtă, pe care avea s-o petrecă în pustietatea aceea.

Camera în care fu invitată era foarte mică și avea un singur pat, dar ceea ce o izbi cel mai tare fu aerul rece care o lovi în obraji, imediat ce profesorul deschise ușa.

– E foarte mică, spuse el, ca un ecou al propriilor ei gânduri. Eu am ales dormitorul fratelui meu și al soției sale, pentru că un pat de o singură persoană nu e suficient pentru statura mea.

Sally își imagină imediat patul pe care, probabil, îl avea la el acasă… Larg, foarte confortabil și înconjurat de oglinzi. Agentul 007…

Cum altfel? Un bărbat atât de afemeiat, avea desigur niscaiva imaginație în acest sens, presupuse, cu răutate conștientă, proaspăta ziaristă.

– Aparatul meu de fotografiat! exclamă brusc Sally, amintindu-și că uitase complet de instrumentul său de lucru.

– L-am luat eu, răspunse profesorul.

– Vreți să mi-l dați? spuse Sally, surprinsă că observase abia atunci pe umărul lui aparatul de fotografiat și sacul în care își pusese la repezeală câteva lucruri în vederea acestei vizite.

– Nu mă privi cu ochii ăștia atât de temători, pentru Dumnezeu, replică el. Nu sunt genul care agresează o femeie fără apărare, indiferent ce impresie ți-ai făcut despre mine, spuse el. întinzându-i bagajul, ca și cum ar fi ghicit din nou la ce se gândise ea până atunci. Voi urca în turn pentru a rezolva niște probleme, dar mă voi întoarce să gătesc niște carne pentru cină. Poți să-ți iei gândul de la plecarea de mâine, adăugă el, pe un ton mai rece decât crivățul.

După plecarea lui, Sally rămase multă vreme pe pat, gânditoare…

L-a rănit…

Nu…

L-a jignit…

Și Lyle Hemming nu era bărbatul care să uite sau să ierte faptul că cineva s-a îndoit de integritatea lui, reflectă Sally, încercând să se acomodeze în spațiul străin și atât de neprimitor, în care intrase.

Capitolul 2

Trecuse mai bine de o oră până când Sally ieși din camera destinată ei pentru acele zile și intră în bucătăria spațioasă și foarte ordonată, după cum constată ea chiar din primul moment, deși utilată extrem de simplu.

Profesorul, într-o atitudine foarte domestică, aplecat asupra unui grătar rudimentar, dar care după toate aparențele își făcea foarte bine treaba, își întoarse capul spre ea, cu o privire foarte nemulțumită, ca și cum s-ar fi enervat că cineva îl observă îndeletnicindu-se cu astfel de lucruri, care în cele mai multe gospodării, intrau în atribuțiile rezervate în mod obișnuit sexului slab.

– Pot să vă ajut? întrebă Sally, privindu-l cu surprindere pe bărbatul pe care-l văzuse strălucind la catedră, așa cum foarte puțini profesori de vârsta lui reușeau.

– Nu, spuse el rece. E aproape gata totul. Dacă vei binevoi să te întorci în sufragerie, voi aduce cina în câteva minute. Vrei și niște vin? întrebă el puțin încurcat, simțind probabil ochiul ei critic.

– Vin? întrebă Sally surprinsă, rotindu-și privirile peste bucătăria în stil rustic, studiind cu atenție frigiderul enorm și farfuriile pictate de pe suporturile fixate în perete.

– De ce se crede, în general, că dacă cineva trăiește izolat pierde toate atributele civilizației?

– Am spus eu asta?

– Nu, n-ai spus, dar ai cea mai transparentă expresie pe care am văzut-o vreodată, răspunse el, foarte sigur pe sine.

Puse apoi farfuriile încărcate cu câte două hălci uriașe de carne pe o tavă, luă vinul din frigider, paharele de pe o etajeră, așeză fiecare lucru cu grijă, după care spuse prinzând vajnic mânerele tăvii:

– Putem să mergem? întrebă el brusc și Sally se roti imediat pe călcâie, îndreptându-se spre sufragerie.

Cât de mult o enerva aroganța lui! Faptul că se știa admirat de cele mai multe dintre studente îi dădea oare

dreptul, să se comporte acum cu această autoritate nesuferită? Își închipuia, oare, în orgoliul lui nemăsurat de mascul bine clădit că toate femeile din lume erau atrase de el ca de un magnet?

Sally luă paharul cu vin pe care i-l întinse profesorul, fără să mulțumească, convinsă fiind că cineva trebuia să-l mai aducă puțin cu picioarele pe pământ, apoi își întoarse privirile spre foc și rămase așa, așteptând ca profesorul să spună ceva.

– De fapt, ți-am făcut un compliment. Cele mai multe femei au o mască pe față, pe care au studiat-o îndelung în oglindă. Își închipuie că asta le face mai misterioase și, implicit, mai atractive.

Vocea lui sună foarte cald și prietenos de astă dată, astfel încât Sally își plimbă privirea peste fața lui, peste părul negru și sprâncenele frumos arcuite, ca și cum ar fi regăsit un prieten drag, cu care nu se mai întâlnise de foarte mult timp și cu care avea destul de multe lucruri în comun, pentru a se bucura din plin de norocul care i-a readus pe aceeași orbită.

– De ce vă aflați, de fapt, la Rock Island? reveni Sally cu o întrebare anterioară, ca o jurnalistă care se respecta. Doar problemele fratelui dumneavoastră, v-au determinat să vă

închideți aici? Suntem în plin an universitar, repetă ea o idee anterioară, la rezolvarea căreia ținea morțiș…Cred că…

– Sunt aici din vară, o întrerupse el, după care sorbi ușor din paharul cu vin, pe care-l ținea cu delicatețe în mâinile lui frumoase și atât de expresive.

– Vreți să spuneți că ați renunțat să mai predați la universitate? făcu ea ochii mari de uimire, înălțându-se în picioare, de surpriză.

Lyle Hemming tăcu câteva minute, aducându-și un picior peste celălalt, apoi se întoarse spre ea și-i vorbi foarte rar, privind-o direct în ochi.

– O renunțare temporară. Am un proiect foarte important și am nevoie de izolarea de aici, vorbi el foarte apăsat, deși mai mult ca pentru sine.

O teză de doctorat? Dar el e deja doctor în probleme de limbă engleză, se gândi Sally, încercând să pătrundă misterul.

– Lucrez la un roman, un proiect pe care intenționez să-l desăvârșesc în cel mai scurt timp posibil, spuse el, ca și cum i-ar fi citit din nou gândurile.

– Dacă vă gândiți că prezența mea v-ar putea disturba, trebuie să vă spun că nu e cazul să vă faceți griji, pentru că

voi pleca de aici imediat ce se va putea, comentă Sally, grăbindu-se să-l liniștească.

– Prezența dumitale nu mă deranjează. Problema e că treburile legate de far îmi reține atenția douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, pentru că la intervale regulate de timp trebuie să mă ocup de această îndatorire. Așa că nu din cauza dumitale nu pot scrie acum.

– Aș putea să vă ajut și eu cu câte ceva, cât timp stau aici, spuse Sally, gândindu-se că e totuși licențiată, așadar destul de inteligentă pentru a învăța lucruri noi într-un timp record.

– Da. Dacă te vei ocupa de casă și de gătit, mie îmi va rămâne timp destul pentru a mă putea ocupa și de carte și de far, răspunse el, ca și cum n-ar fi înțeles unde bătuse ea, oferindu-se să-l ajute.

Expresia de pe fața ei se schimbă brusc, din cauza dezamăgirii care o cuprinsese și-i răspunse fără pic de entuziasm:

– Treburile de genul acesta nu sunt chiar pe stilul meu, răspunse Sally, vădit nemulțumită de atribuțiile pe care i le distribuise. Nu se poate să nu gătim niciunul dintre noi?

– Există câte ceva în frigider, așa că ne-am putea descurca, deși nu tocmai ușor, zâmbi profesorul,

înțelegând cât se revoltase în acel moment proaspăta absolventă de universitate.

– Sper că nu va mai ține mult vremea asta și voi putea pleca, spuse Sally, schimbând brusc subiectul, enervată de situația în care se afla.

– Așa crezi? Ia vino puțin, spuse profesorul și o trase lângă fereastră. Ceața se adâncește cu fiecare minut de-acum, continuă el, privind departe în larg, în timp ce o cuprinse cu brațele după umeri.

Sally încercă să se retragă, dar Lyle Hemming o înconjură, strângând-o la piept, în timp ce o înveli în puloverul lui larg.

Apoi, ușor și delicat, începu să-i sărute părul și gâtul, respirând din ce în ce mai accelerat.

Pentru o clipă, Sally crezu că inima lui reverberează în toți pereții și un tremur ușor puse stăpânire pe toată ființa ei. Niciodată, în viața ei, nu și-ar fi putut închipui momentele pe care le trăia acum. Închise ochii, emoționată, deși cu mâinile încercă să-l îndepărteze, însă slab, foarte slab, ca o părere.

Plăcerea care îi inundase venele era mult prea puternică și specială, pentru a se putea opune cu adevărat sărutărilor lui atât de calde și de senzuale.

Ce-ar zice studentele lui, dacă l-ar vedea acum? se întrebă Sally, întorcându-și ușor capul și privindu-i cu înfrigurare buzele.

După ce o scrută cu atenție câteva momente, profesorul își aplecă mai mult capul spre ea și-și împreună gura delicat cu a ei, sorbind-o cu nesaț, ca pe cel mai dulce nectar din lume.

Sally sărutase și alți bărbați în viața ei și fusese, la rându-i, de nenumărate ori sărutată, dar niciodată ca acum. Niciodată nu-i mai tremuraseră așa genunchii, ca în momentul în care sărutul lui se înteți cu o pasiune crescândă, până când Sally simți că e aproape de leșin, din cauza emoției care puse stăpânire pe toată ființa ei.

– Să mergem să mâncăm, îi șopti el brusc la ureche îndepărtând-o, în timp ce Sally încerca din răsputeri să-și revină.

Ca în transă, Sally îl urmă și se așeză la masă, în partea opusă lui, privindu-l cu coada ochiului, resimțind încă în tot corpul senzația unică pe care o avusese în brațele lui.

Aproape fără să-și dea seama, luă furculița și o înfipse încet în bucata de carne bine prăjită, deși nu tocmai de mâncare îi ardea ei acum, după ce se încinsese de dorință cu doar câteva minute mai devreme.

– Mmmm… Arată foarte bine, murmură ea, pe un ton potrivit mai degrabă în momentele de dragoste, decât la cină, indiferent cât de apetisante ar fi fost bucatele. Cred că Lorna, cumnata dumneavoastră, e o gospodină excelentă, dacă s-a îngrijit să vă lase aici toate acestea, continuă ea, înmuindu-și apoi buzele în vinul auriu din paharul de lângă ea.

– Da, cred că da, răspunse el, gândindu-se evident în altă parte. Spune-mi, te rog, cum e posibil să te răvășească așa un biet sărut? întrebă el, turnând mai mult vin în pahare… M-a surprins atitudinea ta din fața ferestrei… Trebuie însă să-ți spun dinainte că sunt tipul de burlac convins, comentă el, pentru a-i reteza aripile încă de la început.

Sally îl privi surprinsă câteva momente, dar apoi se gândi că, probabil, o pățise de prea multe ori pentru a nu-și lua acum o măsură de prevedere. Își ridică ochii din farfurie, după care îi spuse cu voce rece, accentuând cu grijă fiecare cuvânt:

– Ce vă face să credeți că aș fi genul de femeie care caută să se mărite, domnule profesor Hemming? Și, chiar dacă aș fi fost, nu aș fi vrut niciodată să mă mărit cu un bărbat de genul dumneavoastră. Nu-mi inspirați destulă încredere, din acest punct de vedere.

– Bun… Ți-am spus asta pentru că ochii tăi, în momentul în care te-am îmbrățișat erau ai unei femei care îmi cerea ceva ce încă nu sunt pregătit să accept, răspunse el, foarte mulțumit că puseseră lucrurile la punct.

– Nu vă fie frică, nu sunteți genul meu, profesore, răspunse ea împingând farfuria deoparte și luând în schimb paharul care rămăsese până atunci aproape neatins.

Spre surpriza ei, profesorul trecu peste cele spuse de ea și se uită lung la farfuria pe care Sally o împinsese spre mijlocul mesei.

– E mult până la micul dejun de mâine, așa că ar fi mai bine să mănânci tot. În plus, pentru că vom fi nevoiți să petrecem câteva zile împreună, închiși aici, e cazul să renunți să te mai formalizezi așa. Numele meu e Lyle, spuse profesorul, sorbind încă o gură de vin.

Lyle, repetă Sally în gând. De câte ori nu le auzise pe studentele lui remarcând, în culmea freneziei:„ Lyle, nu e un nume extraordinar… Puternic și viril, exact ca el"… spuneau ele, ca și cum numele acesta ar fi conținut toate atributele masculului perfect.

Nu și pentru ea, își spuse Sally. Frumusețea bărbaților n-a interesat-o niciodată prea mult. Simțul umorului sau modul în care un bărbat era interesat de problemele ei, în

această lume în continuă schimbare, sunt lucruri care o atrag cu adevărat la un bărbat.

– Nu cred că voi fi aici destul de mult timp pentru a mă obișnui să vă spun pe nume, răspunse Sally.

– Cred că refuzul tău se datorează faptului că mergi prea departe cu imaginația în ceea ce mă privește, răspunse Lyle Hemming cu reproș, analizând-o cu atenție din cap până în picioare.

– Imaginația face parte din meseria mea, răspunse Sally, sorbind încă o gură de vin. Deși nu scriu ficțiune, am nevoie de imaginație, cu toate că, spuse ea cu un strop de sarcasm în glas, pentru a scrie un roman cu siguranță e nevoie de o doză dublă. Ce temă aveți? întrebă ea, brusc, reportericește.

– Ce, anume?

– Care e subiectul cărții dumneavoastră? întrebă Sally din nou, privindu-l atent, printre gene.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el, dându-se pe spate cu scaunul și privind din nou în farfuria ei. Chiar nu mai mănânci? Mă tem că nu vom avea desert.

– Nu mă omor niciodată după desert, minți ea din politețe, deși avea întotdeauna acasă la ea ceva dulce.

– Atunci, bei o cafea?

– Da. Pot s-o prepar eu?

– Ah, bineînțeles. Nu-mi place cafeaua instant, așa că îți voi da și eu o mână de ajutor.

– Mulțumesc. Voi spăla eu vasele, spuse ea și strânse farfuriile și tacâmurile de pe masă, după care le puse cu grijă în chiuveta din bucătărie, mirându-se în sinea ei de stabilirea acestor factori atât de casnici, în acele împrejurări.

Profesorul îi arătă prosopul, potrivi apa peste farfuriile albe fără niciun model și-i făcu un semn din cap spre detergenții și bureții de pe chiuvetă, pe care Sally îi utiliză imediat cu mare dexteritate.

– Pot să te însoțesc data viitoare, când trebuie să urci să vezi de treburile farului? îndrăzni Sally, punând farfuriile în suportul din fața ei.

– Poate mâine. Seara nu se vede cine știe ce, răspunse profesorul ezitând, evident nu din cale-afară de mulțumit de cererea ei.

– De câte ori mergi acolo? întrebă ea, curioasă să afle cât mai multe lucruri posibil legate de profesiunea de paznic de far, convinsă fiind că orice amănunt în plus o putea ajuta în scrierea articolului.

– De opt ori pe zi și de câteva ori pe noapte, răspunse Lyle Hemming, destul de plictisit că trebuia să vorbească despre acest subiect.

– Vei merge la miezul nopții? Te poți trezi ușor, pentru a-ți îndeplini aceste obligații… de serviciu?

– Da. Am un deșteptător care m-ar trezi și de-aș fi mort, surâse profesorul, cu luciri în ochii inteligenți, cărora probabil nu le scăpa niciodată nici cel mai mic detaliu din jur.

– Dar atunci, cum te odihnești? replică Sally, gândindu-se încă o dată la dificultatea meseriei despre care își propusese să le vorbească cititorilor revistei pentru care lucra.

– Păi, nu prea pot până la întoarcerea fratelui meu, răspunse el trecându-și gânditor mâinile prin păr.

– Și el când se întoarce? întrebă Sally, preocupată totuși mai mult de articolul ei decât de problemele profesorului.

– Copilul e mai bine acum, așa că imediat ce vremea îi va permite, va fi aici. Dar, oricum, nu va fi mai repede de o săptămână, așa cum ți-am spus deja, răspunse el, privind-o cu interes.

Sally îl privi cu coada ochiului, admirându-i trupul bine construit. Orice femeie din lume ar fi fost fericită să stea închisă aici cu Lyle Hemming, în ciuda condițiilor lipsite de confortul civilizației, reflectă Sally. Era ea o personalitate atât de dificilă că nu o bucura perspectiva de a sta măcar un

timp, în compania unui bărbat atât de atractiv? se întrebă tânăra jurnalistă, cercetând cu coada ochiului fața lui extrem de frumoasă și de expresivă, cu buzele atât de frumos conturate.

Sally simți privirile lui, măsurând-o cu atenție din cap până-n picioare și-și ridică ochii, întrebătoare, spre el.

– Cafeaua e gata, anunță profesorul, victorios. Așteaptă-mă în sufragerie. Voi veni și eu imediat, spuse el, turnând cu grijă licoarea în cești.

– Nu m-ai lăsat pe mine să fac toate acestea, spuse ea, atentă la mișcările lui încete, dar pline de eleganță.

– Mâine, răspunse el și Sally se îndreptă tăcută spre sufragerie, așteptându-l.

– Te las totuși să-ți pui singură zahăr și lapte în cafea, spuse el intrând și așezând tava pe masă. Eu voi bea cafeaua mea când mă voi întoarce, o anunță el cu un surâs plin de căldură, de data asta.

Rămasă singură, Sally se întrebă cum putea cineva să se obișnuiască să trăiască în izolarea de acolo ani și ani…

Gândurile îi zburară apoi la articolul său, la entuziasmul cu care începuse acest proiect și la bucuria pe care o simțise când văzuse că Jerry căzuse, în sfârșit, de acord că putea fi un subiect pe măsura pretențiilor lui.

După câteva minute, se auzi din nou o ușă deschizându-se undeva, iar peste un timp Sally îl văzu pe Lyle intrând în cameră.

– Vrei și tu lapte și zahăr în cafea? îl întrebă ea imediat. Pot să fac asta pentru tine, continuă Sally zâmbind, bine dispusă.

– Doar zahăr, spuse el, trăgându-și fotoliul lângă foc. Două linguriță, preciză el repede.

– A fost totul în regulă? întrebă ea, întinzându-i ceașca de cafea, în timp ce-l privi cum își întinde relaxat picioarele lungi.

– Da, răspunse el scurt, surprins probabil de o astfel de întrebare din partea ei.

Apoi nu mai spuseră nimic și Lyle își bău cafeaua încet, după care își umplu ceașca din nou.

Când se întoarse în fotoliu, o privi surâzând, ca și cum ar fi vrut să-i spună că era sigur că făcea parte din reflecțiile ei.

– Unde ai mașina de scris?

În turn? întrebă Sally, din ce în ce mai interesată de obiectul prezenței lui în acele locuri.

– Dacă ai mai văzut și alte faruri la viața ta, ai văzut că turnul e doar pentru echipamentul specific muncii de aici, răspunse el pe același ton. Scriu într-o cameră în care am și

dormit de când am venit aici și până la plecarea fratelui meu și a soției sale.

– Și de ce nu mai stai acolo acum? întrebă Sally cu ironie în glas, mutându-și ușor poziția în fotoliu, pentru a simți mai bine căldura ce radia dinspre focul care ardea cu flăcări mari în cămin.

– Pentru că e mai aproape bucătăria, replică profesorul, pe un ton de conversație. Când Lorna e aici, nu sunt preocupat de aceste lucruri. Aș prefera însă să vorbim despre lucrurile care te interesează pe tine pentru articol. Munca mea e un subiect despre care nu dau foarte multe amănunte, continuă el, așa cum știi că obișnuiesc să facă cei mai mulți dintre scriitori.

Pusă astfel la punct, Sally răspunse destul de rece, la rândul ei.

– N-am de gând să-ți răpesc prea mult timp, doctore Hemming.

Profesorul avu o tresărire ușoară de nervozitate, dar răspunse pe un ton foarte liniștit.

– Nu vreau să dezvălui foarte mult din munca mea, pentru că încerc ceva foarte diferit de tot ceea ce am făcut până acum. De aceea, nu pot fi chiar sigur de reușită. Și tu scrii, așa că îmi închipui că poți înțelege.

– Da, înțeleg, doctore Hemming, asta chiar pot să înțeleg, răspunse ea, gândindu-se de câte ori procedează la fel.

După asta, Sally își întoarse privirile spre ceasul de perete. Se făcuse deja nouă și simți dintr-o dată nevoia să rămână singură cu gândurile ei.

– Te rog să mă scuzi, spuse Sally, ridicându-se. Am avut o zi foarte grea și aș vrea să-mi notez impresiile înainte de a mă vârî în pat.

– Ai putea să scrii aici, unde e mult mai cald. Oricum, pentru a ajunge căldura în camera ta, trebuie să lași ușile deschise tot timpul.

Sally se îndreptă încet spre ușă, spunând un noapte bună distant, gândindu-se că prezența unui bărbat atât de celebru pentru cuceririle sale nu era tocmai ceea ce-și dorea în acel moment.

Camera pe care o primise ca dormitor era într-adevăr deosebit de rece, așa încât, după ce câteva minute se strădui, cu degetele înghețate, să lege câteva fraze, renunță.

În timp ce își îmbrăcă grăbită cămașa de noapte, luă hotărârea de a lăsa ușa camerei deschisă în tot timpul zilei, pe perioada în care va locui acolo. Nu era făcută pentru condiții arctice.

Se acoperi până la gât cu plapuma groasă și-și fixă privirile în tavanul alb, refăcând în minte tot ce trăise în ziua aceea.

Ceea ce-i păru cel mai straniu, fu faptul că, deși îl văzuse de multe ori până atunci pe profesorul Hemming, nu se gândise niciodată că între ei ar fi posibilă o relație apropiată. Și totuși, astăzi, când o îmbrățișase, își spuse ea stingând veioza de lângă pat, simțise că așteptase dintotdeauna clipa aceea, că știuse dintotdeauna că într-o zi va fi în brațele lui.

Capitolul 3

Când se trezi, afară era încă întuneric. Aprinse lumina și-și privi ceasul. Era trei și cincizeci de minute.

Alarma pentru ceață suna strident și prelung, iar frigul din cameră devenise de nesuportat.

Sally se gândi la pionierii meseriei de paznic de far și se îngrozi la gândul condițiilor în care trăiseră.

Trebuia să fii foarte robust fizic ca să înduri asemenea situație, își spuse ea înfrigurată masându-și picioarele pentru a-și pune mai bine sângele în mișcare. Se ridică apoi și ieși din cameră, căutând căldura din sufragerie.

În timp ce cobora scările, însă, văzu o umbră prelingându-se pe pereții din hol și se opri înmărmurită,

ducându-și instinctiv, mâinile la piept. Imediat, însă, auzi vocea caldă a lui Lyle, întrebând-o cu îngrijorare:

– Ce s-a întâmplat?

– Am crezut că a intrat cineva, răspunse ea, cu vocea tremurând încă, în urma spaimei care o cuprinsese cu doar câteva momente în urmă.

– Că a intrat cineva? râse el scurt. Asta e singura grijă pe care nu e cazul s-o avem la Rock Island.

– Nu știu, dar mi-a fost frică.

– De mine? întrebă profesorul glumind și apropiindu-se mai mult de ea, în timp ce îndreptase lumina lanternei spre fața ei.

– Nu știu, spuse ea, realizând abia atunci cât de transparentă era cămașa sa de noapte în lumina care-i inundă tot corpul.

Sally se trase câțiva pași înapoi, pentru a se întoarce în camera sa, dar profesorul o cuprinse deja în brațe, strângând-o cu putere la piept și căutându-i înfierbântat gura care abia putu îngăima un murmur abia auzit de reproș. Simțind zbaterea ei de a scăpa din strânsoare, Lyle îi spuse șoptit:

– N-ai avut nimic împotrivă, seara asta, când te-am sărutat.

Te comporți ca o fecioară speriată, comentă el și începu s-o mângâie și s-o sărute cu ardoare.

Sally se simți extrem de vulnerabilă în brațele lui și, când, câteva minute mai târziu o întinse pe patul pe care îl părăsise cu câteva minute înainte, constată, uimită, că era prea slabă pentru a se putea opune sărutărilor lui.

O făcuse să conștientizeze feminitatea sa mai mult decât oricare bărbat pe care-l întâlnise până atunci, își spuse Sally. Dexteritatea mâinilor lui frumoase și fine, mângâierile experte care-i presau ușor corpul, o făceau să-și piardă capul cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Lyle se ridică însă brusc și-i spuse pe un ton neașteptat de ironic și de rece în același timp:

– Sfârșitul primului capitol, domnișoară Brown…

– Să te ia dracu, spuse ea, înfierbântată și dezamăgită de această îndepărtare bruscă, vârându-se sub plapumă și învelindu-se până la nas.

– Am fost înjurat de multe ori până la tine și cu mai multă forță, pentru că știu să mă retrag la timp, răspunse el cu un zâmbet în colțul gurii, postându-se cu un aer victorios înaintea ei.

Replica lui o enervă atât de tare, încât Sally izbucni imediat, ridicându-se grăbită într-un cot.

– Pleacă imediat deaici sau voi cere ajutor pazei de coastă, urlă ea ca ieșită din minți, cu ochii aproape scoși din orbite de nervozitate.

Profesorul o privi amuzat.

– Câtă credibilitate crezi că pot avea, în fața lor, cuvintele unei jurnaliste pornită singură prin țară, în căutarea senzaționalului? Nu crezi că ești puțin cam naivă sperând în protecția lor, din moment ce n-ai nicio dovadă care să susțină cele afirmate de tine?

Lyle se îndreptă apoi spre ușă și spuse sarcastic, peste umăr:

– Noapte bună, domnișoară Brown. Vise plăcute.

Enervată la culme, Sally se uită în jur după ceva cu care să arunce în bărbatul a cărui aroganță o scosese deja din minți, dar nu văzu decât veioza de pe noptiera de lângă pat, așa încât se resemnă, acoperindu-se cu plapuma peste cap.

Ce om nesuferit, își spuse Sally, hotărâtă să plece de acolo fără niciun pic de întârziere, imediat ce va putea.

Oricum, nu se așteptase de la cineva cu educația lui Lyle Hemming să aibă asemenea idei preconcepute despre femeile reporter, ca în filmele de la începutul secolului douăzeci.

Trebuia să-i găsească punctul vulnerabil…

Vroia cu orice preț să-i poată veni de hac, pentru modul infatuat în care se purtase cu ea în acea seară.

Morala lui nu era nici mai bună nici mai proastă, totuși, ca a oricărui bărbat aflat în poziția lui, reflectă Sally, gândindu-se la diversele situații din viața ei care-i înrădăcinaseră în minte această idee.

Cartea lui! își spuse, deodată, Sally, victorioasă. Trebuia să afle mai multe despre ea și să dezvăluie secretul.

După acest gând, reuși în sfârșit să adoarmă mulțumită, în ciuda frigului din cameră, care-i pătrunsese deja în toate oasele.

***

A doua zi dimineață, Sally se trezi buimăcită, nerealizând în primul moment unde se afla.

Se uită contrariată câteva momente în jur, după care, încet, încet, se dezmetici, uitându-se imediat, plină de speranță, spre cer.

Își privi apoi ceasul, cu sentimentul că ceva lipsise din decor, că dormise atât de adânc. Era ora nouă și jumătate.

Da… Alarma de ceață… Nu mai sunase… descoperi ea, îngrijorată de urmările acestui fapt.

Se ridică grăbită din pat și privi din nou pe fereastră. Vremea se înseninase, constată ea cu bucurie… Putea pleca foarte curând de acolo…

Oh, nu, își spuse apoi imediat, privind norii grei și amenințători care se ridicau la orizont.

Chiar și pentru un ochi neexperimentat ca al ei, era foarte clar că se apropia o furtună extrem de puternică.

Probabil că Lyle Hemming avea dreptate că nu va putea pleca de aici timp de o săptămână sau poate chiar mai mult.

Îndepărtându-se de fereastră, scotoci în bagajul cu care venise și luă de acolo o pereche curată de blugi și alte câteva mărunțișuri intime, după care intră în baia în miniatură.

Căldura apei, după tot frigul din casă, o relaxă și o bucură deopotrivă, făcând-o să privească totul cu mult mai mult optimism.

Se săpuni îndelung, gândindu-se cum va putea pune mâna pe manuscrisul profesorului, idee care începu s-o obsedeze tot mai mult, după cele întâmplate ieri seară.

Nu era foarte ușor, știa asta, dar trebuia să încerce, își spuse ea, ieșind de sub duș și ștergându-se înfrigurată cu

prosopul pe care și-l aruncase la repezeală în sac, înaintea plecării.

Se îmbrăcă apoi și coborî în bucătărie, cu sentimentul că minutele se scurgeau foarte încet, în acea dimineață.

Pe masă o aștepta un bilet simplu și rece, prin care era invitată să se servească singură, cu tot ce vroia.

În timp ce aștepta să i se prăjească pâinea, Sally se gândi cu îngrijorare la femeia care se va căsători cu Lyle Hemming, dacă se va găsi una vreodată. Din cale afară de capricios, profesorul nu putea fi, desigur, un partener comod pentru nicio femeie din lume.

Căsătoria părea o aberație cu un bărbat ca el. Să-l ai în pat, da, își spuse Sally, dar nu mai mult. Nu era foarte greu să înțeleagă de ce îl doreau atât de mult femeile. Ca mascul, putea satisface, desigur, cele mai sofisticate gusturi. Era conștientă pe deplin de magnetismul lui.

Sally își unse gânditoare pâinea cu unt și-și turnă cafeaua în ceașcă, tristă și preocupată din ce în ce mai serios de sorții de izbândă ai articolului pentru care venise până aici.

Lyle Hemming întrunea tot ce ura ea mai mult la un bărbat, reflectă Sally, plină de năduf, extrem de nemulțumită de situația pe care avusese surpriza s-o întâlnească la Rock Island.

Spălă la repezeală vasele, își puse jacheta și ieși din casă valvârtej. Trebuia să-și umple timpul cu ceva, altfel cum va rezista acolo până la plecare?

Trecând peste stâncile abrupte, acoperite cu licheni, Sally ajunse la turnul care trimitea lumina până departe în larg.

Urcă încet scările și, după ce deschise ușa grea, cu clanța groasă de fier, intră într-o cameră încărcată de tot felul de mașinării, destul de complicate pentru cineva neobișnuit cu o astfel de priveliște și care, desigur, reclamau o abilitate deosebită pentru a fi mânuite, după cum observă Sally încă din primul moment.

– Te pot ajuta cu ceva? răsună metalic imediat vocea lui Lyle Hemming, din capătul încăperii.

– Nu… Am fost doar foarte curioasă să văd ce se află aici, răspunse Sally, bucuroasă totuși în sinea ei că găsise un suflet de om cu care putea schimba o vorbă, chiar în contradictoriu, în pustietatea aceea de neîndurat pentru ea.

– Nu cred că e nimic în plus aici față de alte faruri pe care le-ai văzut pentru articolul tău, răspunse profesorul cu ochii în tabelele complicate din fața lui după care se apropie de ea cu un zâmbet sarcastic și continuă pe un ton zeflemitor:

– Te interesează chiar atât de mult modul în care funcționează farul? Sau e altceva la mijloc, de fapt?

Sally își simți gura uscându-se inexplicabil la apropierea lui și-și trecu ușor vârful limbii peste buze.

– Da, aș vrea să știu câte ceva.

– Bine. Voi încerca să-ți explic puțin, cât mai pe înțelesul tău. Dacă vei vrea să știi mai multe, mă vei putea întreba fără nicio problemă. Să începem cu monstrul acesta, spuse el urnind cu putere mașinăria de lângă el.

– Nu e o treabă pentru un intelectual, continuă el respirând cu greutate. Trebuie să fii foarte bine calificat în această îndeletnicire, comentă el, asigurând-o implicit prin tonul pe care-l abordase, că el, evident, nu era.

– Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc aici pe fratele tău, atunci, răspunse Sally, cu un ton plin de regret.

– Care e problema, domnișoară Brown? întrebă el, ofuscat. Poate fratele meu are puțin mai multă forță în a pune în mișcare toate astea, dar te asigur că, teoretic, eu pot demonstra la fel de bine cum stau lucrurile.

– Nu mă îndoiesc de asta, doctore Hemming. Dacă apreciez ceva la tine, atunci cu siguranță e competența de care dai dovadă în tot ceea ce faci, răspunse Sally, gândindu-se la modul în care profesorul era adorat de către

studentele sale. Câți scriitori au ieșit din mâinile tale? continuă Sally, aparent fără nicio legătură.

– Scriitori? întrebă el, surprins. Probabil niciunul. Dar studenții și studentele mele au învățat să fie creativi în tot ceea ce întreprind în viața lor de zi cu zi. Ești interesată să vezi și altceva de aici? trecu el brusc la obiect, arătând cu mâna spre scările în spirală și ieșind.

Sally îl urmă tăcută, pășind cu atenție pe urmele lui.

Lyle Hemming îi arătă, astfel, toate etajele clădirii, explicându-i cu lux de amănunte totul, până când ieșiră din nou afară.

Sally privi plină de speranță norii purtați cu viteză de vânt. Poate se va însenina și va putea pleca în curând.

– Nu spera să poți părăsi locurile astea prea curând, îi șopti profesorul la ureche, ca și cum i-ar fi citit gândurile din nou. La noapte, sirena de alarmă pentru ceață va suna, cu siguranță, aproape neîntrerupt.

– Urăsc sunetul ăsta, răspunse Sally, strângându-și mai bine jacheta pe corp, din cauza frigului.

– Mama mea ura și ea sirena asta, mai mult decât orice altceva ce ținea de problemele farului.

Sally își ridică ochii spre el, întrebând cu surprindere.

– Atunci, nu-i plăcea să stea aici.

– Nu, nu că nu-i plăcea…

– Tatăl tău insistase, așadar, ca ea să trăiască aici…

– Nu, el n-a încercat s-o influențeze, niciodată în nimic, răspunse profesorul, încheindu-și nasturii hainei grăbit, în timp ce vântul îi răvășea cu putere părul negru și des. Când s-a căsătorit cu tatăl meu, a știut ce o așteapta. Aici era viața lui.

– Cumnata ta acceptă întru totul, viața fratelui tău?

– Da. Tatăl ei a fost de asemenea,paznic de far, așa că nu e o problemă pentru ea să trăiască atât de izolat. E obișnuită.

– Cred, totuși, că uneori îi lipsesc facilitățile pe care ți le dă civilizația, comentă Sally, punându-se în locul femeii care-și petrecea viața în acel loc atât de ingrat.

– Cum? întrebă el, întorcându-și capul spre ea și privind-o ca și cum cuvintele ei ar fi fost purtate de vânt și risipite peste mare.

– Nu simte niciodată nevoia să se întâlnească și cu alți oameni? repetă ea, pe un ton mai ridicat și înălțându-și umerii în geacă, într-un gest care începuse să-i devină o obișnuință.

– Nu. Pare destul de mulțumită și, de altfel, o lună pe an au concediu, perioadă în care nu stau niciodată pe insulă.

– Și cine are grijă de far, atunci?

– Au un înlocuitor.

Sally hotărî să pună capăt acestui subiect aici, pentru că vântul începuse să sufle cu și mai multă putere, făcând imposibilă conversația.

Capitolul 4

Camera rezervată asistentului paznicului de far, în care o invită Lyle Hemming să intre după ce se întorseseră în casă, îi făcu tinerei jurnaliste o impresie foarte plăcută.

Sursa de căldură care făcea atmosfera atât de primitoare, constată imediat Sally, provenea de la o sobă mică, aflată la câțiva metri de peretele opus celui cu ușa.

Două fotolii adânci erau așezate de o parte și de alta a sobei, îmbiindu-te cu senzația de confort pe care ți-o transmiteau.

De asemenea, un pat tip divan întregea atmosfera din acel colț al camerei, spre deosebire de restul încăperii, care arăta, desigur, mult mai spartan.

– Pot să te servesc cu o cafea? întrebă Lyle Hemming pe un ton cald de gazdă, punându-și geaca groasă într-un cuier așezat pe ușa de la intrare.

– Credeam că doar în apartamentul rezervat paznicului se poate bea o cafea.

– Nu, cum ar fi fost să alerg acolo ori de câte ori am chef să beau o cafea în timp ce lucrez? Sper că îți place și fără lapte.

N-am fost pregătit pentru vizita unei doamne.

– Doar doamnele vor lapte în cafea? întrebă Sally privindu-l pe sub sprâncene, plină de reproș.

– N-am făcut o statistică, așa că nu ți-aș putea răspunde cu exactitate în acest sens, comentă profesorul cu aroganță. Tot ce pot să-ți spun e că, din experiența mea, am dedus că bărbații, în general, preferă cafeaua neagră.

– Pentru mine nu e nicio problemă dacă n-am lapte la cafea, spuse Sally, lăsându-se încet pe spate și mutându-și privirile spre luminile turnului, care se vedeau la o oarecare distanță de acolo.

Lyle Hemming se așeză în fotoliul de alături, întinzându-și picioarele lungi și privind-o cu interes.

– Vorbește-mi despre tine, Sally Brown. Ce ai învățat despre oameni, din munca ta de reporter.

Ce anume te-a interesat cel mai mult? continuă el pe un ton profesoral, egal și liniștit.

– De ce mi se pune această întrebare atât de des? râse ea, gândindu-se cât de eronat e privită meseria de reporter, de cele mai multe ori.

– Pentru că știu că viața nu e plină niciodată de realizările romantice pe care ți le promite la început, răspunse el, turnându-și din nou cafea în ceașcă. Dacă nu ți-e cu supărare, aș vrea să lucrez, acum, spuse el brusc.

– Am înțeles, răspunse Sally și se ridică.

În momentul în care se apropiase de ușă, întrebă totuși, ezitând:

– Ce se aude cu prânzul?

– Prepară ceva pentru tine, răspunse el cu răceală. Eu nu sunt mănânc niciodată la ora asta. Lorna e deja obișnuită cu sistemul ăsta al meu.

– Cum dorești, răspunse Sally și trânti ușa în urma ei.

Ce nu-i convenea? se întrebă Sally. Vroia să-mi demonstreze astfel că-l deranjează prezența mea aici?

Intră în bucătărie și își puse câteva bucăți de șuncă între niște felii de pâine, după care se hotărî să mănânce în camera ei. Ținându-și tava pe genunchi și mușcând fără chef din sandvișul subțire, Sally își roti privirile peste camera

neprimitoare și rece, cu toate că ținuse ușa deschisă până atunci.

Se ridică nemulțumită și duse tava în bucătărie, după care intră în sufragerie și se așeză lângă foc, nu înainte însă de a mai pune o bucată de lemn peste jăratecul abundent. Luă bucata de fier de alături, vrând să scormonească cenușa arzândă și să reactiveze astfel flăcările, dar degetele i se inflamară brusc pe metalul încins.

– Ce dracu îți bagi nasul unde nu te pricepi? exclamă dintr-o dată în spatele ei vocea lui Lyle Hemming.

– Cine dracu te crezi că-ți permiți să mă tratezi așa? izbucni Sally, după ce aruncă fierul din mâini și-și linse instinctiv degetele pline de arsuri.

– Cum te tratez? întrebă surprins profesorul. Așteaptă puțin, spuse el și ieși din cameră.

După câteva momente se întoarse și, după ce-i privi cu atenție mâinile, mai mult dezgustat decât alarmat, îi spuse arătându-i unul dintre fotolii.

– Stai jos și lasă-mă să arunc o privire, spuse el și adăugă îngrijorat în momentul în care-și ridică ochii spre ea:

– Te simți bine?

– Ah, da, spuse ea sarcastic, nu puteam încheia o astfel de zi fără o întâmplare de acest gen.

Lyle Hemming nu răspunse, părând foarte concentrat asupra tratamentului pe care i-l aplica.

– Mulțumesc, spuse Sally, după ce profesorul o pansă cu grijă și-i eliberă mâinile. Voi trăi, doctore? întrebă ea sarcastic.

– Da, răspunse el pe același ton. Vei trăi. De ce naiba nu m-ai chemat, dacă ai văzut că sunt probleme cu focul?

– Am văzut că erai ocupat. Cum să te deranjez pentru un asemenea fleac? spuse ea, ironic.

Lyle Hemming țistui din buze scurt, apoi o prinse în brațe și o duse pe patul din camera ei.

– Puteam să fac asta și singură, comentă Sally cu un gest de apărare, uitându-se enervată în ochii profesorului.

– Nu sunt genul de bărbat care profită de femeile în suferință, așa că relaxează-te și dormi. Sunt pe-aproape, dacă ai nevoie de mine, comentă el cu un ton plin de înțelesuri. Sally ar fi vrut să îi spună cât de confortabil era acest gând pentru ea, dar când deschise ochii, el dispăruse deja. Căută disperată în minte ceva pentru a se putea duce să-l cheme, dar nu găsi nimic plauzibil.

***

– Te trezești?…

Sally deschise ochii și privi îngrijorată prin camera pe jumătate în întuneric.

– Ce oră e? întrebă ea, privind silueta înaltă a lui Lyle Hemming aflată foarte aproape de ea.

– În jur de șase. Ce-ți mai face mâna? întrebă el, prinzându-i încet încheietura mânii și cercetându-i bandajul cu atenție.

Sally își plecă privirea spre mâna bandajată și răspunse fără chef, ca și cum n-ar fi avut de ce să abordeze acest subiect:

– Nu mă mai doare.

Apoi, gândindu-se că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru modul în care se străduise s-o ajute, adăugă încet:

– Mulțumesc că ai avut grijă de mine, continuă ea, cu un surâs mult mai amabil și mai cald.

– Ar trebui să nu te mai avânți așa să faci lucruri la care nu te pricepi, răspunse profesorul cercetându-i cu atenție bandajul.

– Regret că ți-am creat probleme, răspunse Sally, umflându-și nările spre mirosul de mâncare, din bucătărie și amintindu-și că nu-și terminase prânzul, în timp ce Lyle Hemming se îndreptă spre ușă. Îmi pare rău.

– Pentru ce? întrebă profesorul întorcându-se puțin spre ea.

– Pentru că nu pot găti cina deseară.

– E mai bine așa. Erai în stare să-ți tai degetele, tăind o bucată de carne, comentă el cu o grimasă.

De ce trebuia să se întâmple mereu așa cu el? se întrebă Sally, nemulțumită de răspunsul pe care-l primi.

Abia începuse să-l simpatizeze și acum o enerva din nou. Se purtase normal și civilizat doar pentru că se temuse că-i va da bătaie de cap cu rănile ei?

Pe de altă parte, Sally putea înțelege că pentru cineva care venise la Rock Island cu gândul să scrie o carte și se vedea acum nevoit să se ocupe de far, tot ce îi mai lipsise pentru a se enerva la culme, fusese desigur intruziunea unei jurnaliste.

După câteva minute, se ridică și se duse în bucătărie.

– Poți mânca asta foarte bine și cu o singură mână, spuse profesorul, punându-i în față o bucată mare de escalop cu o garnitură de cartofi bine înmuiați în sosul apetisant.

– Să nu-mi spui că tu ai gătit această minunăție, comentă Sally, nevenindu-i să creadă că Lyle Hemming putea fi atât de priceput în arta culinară, mai ales că îi solicitase ajutorul, mai înainte.

– Nu e chiar atât de greu să duci la bun sfârșit niște lucruri semipreparate, răspunse el, turnând vin în pahare.

– Aș putea să iau legătura cu șeful meu? întrebă Sally brusc, dându-și seama că o săptămână în compania bărbatului din fața ei era mult peste ceea ce putea îndura.

– Aș putea să trimit un mesaj din partea ta, dar nu te aștepta să primești un răspuns mai devreme de o săptămână.

– Trebuie să predau un articol important despre viața guvernatorului statului, până pe douăzeci și trei. Dacă nu va ști dinainte că nu va putea primi acest articol, va fi foarte dezamăgit, cu privire la mine.

– Dar îl vei putea face.

– Trebuie să-l anunț pe Jerry că e foarte posibil să nu pot termina acest subiect, insistă ea.

Are nevoie de timp pentru a aranja ca altcineva să termine interviul în locul meu.

– Cum arată acest Jerry? Bătrân, gras, scund și cu chelie?

– Nu. E tânăr, înalt, zvelt și cu un cap extraordinar de frumos, împodobit cu o mândrețe de păr.

– Hmm… Cred că e mai mult decât șeful tău, am dreptate?…întrebă el pe un ton plin de sarcasm.

– Nu, n-ai.

– Ai protestat puțin cam prea vehement, ceea ce nu e tocmai în regulă, comentă el.

– Suntem doar prieteni, doctore Hemming, spuse ea, schimbând tonul vehement cu unul încărcat de dulceață. Dar probabil nu poți crede că există astfel de relații între un bărbat și o femeie.

– Am fost cu o mulțime de femei într-o relație de acest tip… de prieteni… foarte buni, spuse el cu ironie.

– Ca de pildă blonda cu care te-am văzut într-o seară la clubul Harvey? întrebă Sally sarcastic, în timp ce pe fața lui, chiar dacă doar pentru un moment, apăru o expresie de mare surpriză.

– Ah, da, Magda… trebuie să fi fost ea, pentru că n-am fost niciodată cu altă femeie acolo. Da. Într-adevăr, pot să spun despre Magda că e o foarte bună prietenă de-a mea.

– Cred că nu gândim pe aceeași lungime de undă, profesore… Ceea ce denumești acum a fi o mare prietenie, mă tem că e cu totul alceva decât ceea ce se petrece între mine și Jerry.

Dându-și seama că au ajuns într-un punct în care discuția pe această temă nu putea duce nicăieri, Sally spuse foarte hotărât:

– Aș putea să vorbesc personal cu Jerry?

– S-ar putea să întâmpinăm niște greutăți în acest sens, dar vom încerca, răspunse el mai mult pentru a scăpa de insistențele ei, probabil, se gândi Sally.

Intuiția, de care dăduse dovadă de multe ori până atunci, o sfătui pe Sally și de astă dată să nu forțeze lucrurile cu Lyle Hemming, în nicio direcție.

Cina decurse deci, în continuare, într-o tăcere aproape desăvârșită și, în timp ce profesorul spălă vasele după ce sfârșiră cu masa, Sally se retrase în sufragerie. Afundându-se în fotoliul de lângă foc, refăcu în minte momentele în care Lyle Hemming o îngrijise cu atâta interes și bunăvoință.

Era foarte straniu faptul că un om care se bucura de faima de care se bucura el, se ascunsese în acest loc izolat, fără a profita nici măcar puțin de poziția lui socială.

Schimbându-și ușor poziția în fotoliu, Sally se gândi la clipele în care se îmbrățișaseră și nu putu să nu recunoască în sinea ei că n-ar fi avut niciodată puterea să i se opună, dacă el ar fi dus lucrurile până la capăt.

Sally își plimbă gânditoare privirile peste cameră, din nou și de astă dată fu atrasă de biblioteca minusculă de lângă ușă.

Câteva cărți obișnuite în orice familie, câteva dicționare și, în rest, o colecție misterioasă, a unui anume John Ainslie.

Sally tresări, ca și cum avea în față descoperirea unui secret uriaș.

Era posibil? Era într-adevăr posibil ca acest John Ainslie să fie unul și același cu profesorul Lyle Hemming?…

Era un nume bine ales, desigur, pentru industria de divertisment…Atrăgător, ușor de reținut, special. Lyle Hemming se dovedea un adevărat cunoscător și în această direcție, își spuse Sally cu sarcasm.

Se trase un pas înapoi, zâmbind în colțul gurii, parcă încercând să întrezărească ceva din toate acestea pe fața profesorului Hemming, care tocmai intră cu o tavă în mâini și o privi cu surprindere.

– Ai găsit ceva interesant? întrebă el pe un ton cât se poate de neutru, în timp ce așeză cafelele pe măsuța joasă de lângă foc.

– Sunt o mulțime de cărți ale autorului John Ainslie, spuse Sally, cu un zâmbet care vroia să-l invite pe cunoscutul profesor la destăinuiri inedite.

– E autorul favorit al Lornei, replică profesorul pe un ton neutru, privind intenționat în altă parte.

Nu era normal ca soția fratelui său să-l aibă ca scriitor favorit pe cumnatul ei? reflectă Sally.

– N-am citit niciodată nimic despre acest autor.

E un scriitor nou? întrebă ea, cercetându-l pe bărbatul din fața ei cu deosebit interes, sperând să prindă vreun gest care să-l deconspire.

– Scuză-mă, te rog, dar trebuie să rezolv niște probleme în turn, schimbă el pur și simplu subiectul și dispăru.

Sally își mai puse puțină cafea în ceașcă și se așeză în fotoliu, răsfoind cu atenție cartea pe care o luă din bibliotecă.

Concentrată asupra stilului, pentru a descoperi eventual dacă scriitorul avea ceva din Lyle Hemming, Sally aproape că nu băgă de seamă când acesta intră din nou în încăpere și-și puse haina în cuier.

– Mai vrei cafea? întrebă el, rece, rar și apăsat, văzând-o aplecată cu atâta interes asupra celor ce citea.

Ceva din atitudinea sa, însă, o făcu pe Sally să refuze propunerea lui.

– Nu, nu, mulțumesc. Nu e un scriitor prost, spuse ea cu ochii ațintiți în cartea de pe genunchi.

– Ah, Lorna spune la fel, răspunse el. Eu nu ți-aș putea spune nimic despre el, pentru că nu l-am citit.

Ceva suna foarte straniu în vocea lui, dar probabil, se gândi Sally, era doar dezaprobarea față de alegerea Lornei de a citi astfel de cărți.

– Nu te interesează să știi mai multe despre el? întrebă Sally, întinzându-i cartea și urmărindu-i fiecare reacție cu cel mai viu interes.

– Nu, răspunse el sec. Dacă nu te deranjează, mă voi retrage în camera mea de lucru, înainte de a trebui să mă întorc din nou la treburile din turn, continuă el pe un ton atât de straniu, încât Sally îl fixă nedumerită și curioasă.

Sally nu era genul de fată care să ceară unui bărbat să rămână cu ea, doar pentru că se afla într-un loc străin în care nu prea avea cu ce să-și ocupe timpul, așa că nu spuse nimic, deși se simți puțin dezorientată.

Toate celelalte femei care locuiseră aici avuseseră suportul dragostei soților lor. Ea se simțea singură și străină, chiar dacă avusese parte de sărutările lui Lyle Hemming, în patul ei larg și rece, în care se întorcea întotdeauna cu inima strânsă.

Se ridică plină de tristețe și se întoarse în cuibul atât de neprimitor, care-i fusese oferit pe perioada în care va locui acolo.

Încercă din răsputeri să se concentreze asupra articolului pe care-l începuse, dar îi fu imposibil să-și adune gândurile.

Cum putea să scrie în asemenea condiții?

Poate ar trebui să se închidă în cameră și să stea sub plapumă până va termina ceea ce avea de scris, fără să se mai lase întreruptă și fără să se mai gândească la condițiile vitrege pe care trebuia să le îndure în acele zile.

Lyle Hemming își petrecuse copilăria pe această insulă izolată, așadar era obișnuit cu toate acestea și se putea concentra liniștit asupra cărții sale, fără niciun efort special. Ea, însă, trebuia să-și adune toate puterile pentru a duce la îndeplinire ceea ce avea de făcut acolo.

Astfel, focalizându-se în cele din urmă pe articolul ei, Sally scrise până adormi, obosită, înfrigurată și dezolată.

***

Când se trezise din nou, lumina palidă a unei alte zile mohorâte o făcu să se strângă mai bine în așternuturi.

Își privi după aceea ceasul, intrigată de faptul că nu se auzea niciun fel de zgomot, nici în casă, nici afară.

Era ora șase și treizeci de minute.

Se hotărî să dea o raită prin casă, pentru a vedea ce se întâmplă.

Se îmbrăcă și se duse în sufragerie, dar acolo nu era nimeni. După toate probabilitățile, Lyle nu se întorsese acolo după ultima lor întrevedere.

Probabil lucrase până târziu și adormise, uitând de îndatoririle sale ținând de far, așa cum se temuse Sally și altă dată.

Se gândi, astfel, că cel mai bine ar fi dacă ar intra în camera asistentului paznicului, pentru a se lămuri ce se întâmplase.

Într-adevăr, după ce deschise ușa încăperii în care locuia Lyle, rămase uimită văzându-l pe acesta adâncit în somn, la acea oră.

– Lyle, trezește-te, strigă ea, impacientată, e aproape șapte.

Bărbatul se răsuci ușor în așternut, dar nu deschise ochii. Își scoase mâinile de sub plapumă și Sally constată cu surprindere că dormise gol.

Un val de căldură și de emoție o străbătu din cap până-n picioare, privind trupul acela perfect și brațele lui care se ridicară chemătoare spre ea, umplând-o de dorință și de emoție.

Deși tremura din toate încheieturile, la amintirea senzațiilor atât de puternice pe care le trăise altă dată în

brațele lui, Sally se trase o clipă înapoi când el îi căută cu înfrigurare pieptul.

– Lyle, spuse ea cu respirația întretăiată, privindu-l cu ochi mari și plini de îngrijorare.

Cum ai putut să uiți de far?

Lyle o trase din nou spre el și-i cercetă cu degetele bobocii rozalii ai sânilor, liberi pe sub puloverul îmbrăcat la repezeală.

– Ah, spuse ea, trăgându-se din nou, lasă asta. Dacă nu mai ai chef să te ocupi de problemele care ți-au fost lăsate în grijă, cineva trebuie s-o facă, totuși.

Revederea tuturor mașinăriilor atât de complicate din camera turnului, o emoționă și o sperie în același timp.

Nu era însă timp pentru analize de acest fel și Sally încercă să-și amintească, cât mai exact cu putință, tot ceea ce-i explicase Lyle cu o zi înainte.

Mai înainte de toate, scrisese data și ora, așa cum îl văzuse pe profesor făcând, încercând să imite cât mai bine scrisul lui.

După asta se strădui să introducă parametrii privind informațiile legate de vreme…

– Ce dracu cauți aici? răsună un glas nervos în spatele ei, făcând-o să tresară, speriată.

– Cum, ce caut, Lyle? Scriu ceea ce ar fi trebuit să notezi tu încă de acum o oră, răspunse ea, înfruntându-l cu curaj.

– Cine ți-a cerut asta? întrebă el, fulgerând-o din priviri și îndepărtând-o cu putere din locul în care se afla.

– Nimeni.

Am făcut ceea ce am crezut că e mai bine.

Coasta nu putea rămâne așa, ca un loc părăsit de toată lumea. Ai putea să-mi fii recunoscător, profesore, adăugă ea înfuriată.

Încă somnoros, Lyle își trecu mâna prin părul negru și ciufulit și spuse resemnat:

– Da, îți mulțumesc pentru ceea ce ai încercat să faci… Cred că ar trebui să-ți plasez atribuțiile mele, continuă el, mai în glumă, mai în serios, frecându-și cu putere ochii pentru a se mai dezmetici puțin.

Doar a încercat?

Asta credea el? își spuse Sally, enervată.

– Vrei să controlezi ceea ce am făcut, profesore? Spuneai că e o muncă în care inteligența nu e necesară…

– Nu va mai trebui să-ți pui la încercare limitele calităților tale intelectuale, domnișoară Brown. Sau, cel puțin, nu aici.

Sally se înfurie atât de mult în fața ingratitudinii lui, încât ochii i se umplură brusc de lacrimi mari și grele.

Cât putea să urască bărbații de genul acesta, se gândi ea în timp ce ieși în grabă, înainte ca el să-i observe obrajii inundați de lacrimile pe care nu mai putuse să le rețină.

Capitolul 5

Când intră Lyle în camera ei, Sally tocmai terminase de mâncat un sandviș, în timp ce aranja patul.

Profesorul era proaspăt bărbierit și îmbrăcat în aceeași ținută în care-l văzuse în prima zi și, trebuia să recunoască, arăta din nou deosebit de atractiv și de masculin.

– Am trimis un mesaj șefului tău și, de asemenea, ți-am anunțat părinții că ești prinsă aici pentru un timp, spuse el fără niciun alt preambul.

– Ai luat legătura cu părinții mei? Dar nu ți-am cerut asta, replică Sally cu răceală, surprinsă de gestul profesorului.

– Nu mi-ai cerut, dar e posibil să nu te poți întoarce acasă de Crăciun, așa că m-am gândit că e mai bine ca ei să

știe ce s-a întâmplat. N-aveai de gând să petreci sărbătorile cu ei?

Sally îl privi cu ochii mari de uimire și nervozitate.

Nu exista nicio altă variantă pentru o femeie care stătea aproape de Lyle Hemming: ori îl iubea, ori îl ura, își spuse Sally, amintindu-și în același timp mângâierile și sărutările lui.

– Iartă-mă dacă am greșit, spuse el, privind-o cu atenție.

– Aș vrea să recunoști că ți-am fost de ajutor azi-dimineață și că nu poți avea singur grijă de far douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, spuse ea, atacând brusc subiectul care o rodea cel mai mult în acel moment.

– Recunosc, spuse el zâmbind, de-asta m-am hotărât ca tu să te ocupi de far în prima parte a zilei, iar eu în rest. Se pare că tu te trezești întotdeauna foarte ușor dimineața, iar eu… nu…

Sally îi aruncă o privire triumfătoare.

Cele trei dăți în care trebuia să urce în turn, deveniseră centrul atenției tinerei jurnaliste.

Munca aceasta se dovedi, totuși, mult mai complicată decât păruse la prima vedere și Sally se întrebă de nenumărate ori ce fel de persoane erau cele care hotărâseră să-și lege viața de această îndeletnicire.

În cea de a patra seară petrecută pe insulă, în timp ce stătea împreună cu Lyle aproape de foc, relaxându-se amândoi după treburile zilnice, se porni dintr-o dată un vânt atât de puternic, încât ferestrele sufrageriei începură să trepideze.

– Parcă ar fi un monstru care încearcă să pătrundă în casă, spuse Sally, privind cu groază afară.

– Ți-e frică? întrebă zâmbind profesorul.

– Nu, bineînțeles că nu. M-am obișnuit deja cu ideea că în orice moment putem fi luați pe sus, cu casă cu tot, și azvârliți în mare.

– Casa aceasta e foarte solidă. A fost construită cu mult timp în urmă și a rezistat tuturor intemperiilor fără nicio problemă, spuse el, dispărând în bucătărie și reapărând în câteva momente cu un pahar de brandy în mână: Bea puțin brandy, te rog, se pare că nervii tăi sunt destul de întinși, în acest moment. Pari foarte afectată de tot ce ai trăit în ultimul timp. Nu ești făcută pentru a fi jurnalistă.

Sally luă paharul și îl duse încet la buze.

– De ce crezi că sunt afectată de evenimentele din ultima vreme? Și, mai ales, trebuie să-mi spui ce anume îți dă dreptul să mă insulți, spunându-mi că nu sunt bună pentru profesia mea?

Lyle se apropie încet de ea și o prinse în brațe.

– Ești foarte frumoasă când ești înfuriată, comentă el, amuzat. Cu scânteile astea în ochi și gura făcută pentru a fi sărutată, continuă el.

Sally încercă să-l îndepărteze, dar Lyle Hemming continuă s-o mângâie, apropiindu-și buzele de ale ei, presându-le senzual.

Sally încercă să se retragă încă o dată, dar cu mai puțină forță, de astă dată.

Mângâierile lui abile o făcură deja să tremure în brațele lui, în timp ce el o strângea tot mai aproape.

Nu mai auzi suflul nebun al vântului. Doar inima ei bătând să se spargă.

Lyle Hemming își retrase puțin capul și o privi cercetător în ochi:

– Trebuie să plec în turn, acum. Vrei să mă întorc aici, după aceea?

Sally știa exact ce însemna această întrebare…

În ultimele două nopți, Lyle dormise în camera asistentului paznicului, lucrând la cartea sa. Acum vroia să știe dacă se putea întoarce aici, în patul ei… Era urmarea firească a pasiunii cu care se sărutaseră, se gândi Sally și încuviință tăcută.

Întreaga cameră, întreaga casă, păru să-i simtă lipsa, când el se îndepărtă. Părea că sufletul ei îl așteptase toată viața. Era prințul ei în armură strălucitoare, visul oricărei adolescente…

Noaptea aceasta de dragoste va fi experiența ei supremă.

Îl iubea pe Lyle Hemming, realiză ea cu surpriză, înțelegând acum toate fetele care se îndrăgostiseră de el înaintea ei.

Tremurând de dorință, Sally urcă încet scările spre camera ei.

Un lucru era foarte sigur, își spuse ea, oprindu-se în fața ușii câteva momente: niciun bărbat n-ar fi putut avea asupra ei puterea pe care o avea Lyle Hemming.

Zâmbi ușor, în timp ce intră în camera rece, căutându-și în semiîntuneric cămașa transparentă de nailon…

Toate visele ei cu privire la o carieră solidă, în care rolul unui bărbat era neglijabil, se risipiră ca prin minune, deși era pe deplin conștientă de faptul că Lyle nu se gândea să se căsătorească vreodată.

Sally își trase cu grijă cămașa de noapte peste trupul gol și înfrigurat.

La naiba… Lyle nu pomenise nimic despre dragoste, în momentele lor de intimitate…

Poate, totuși, nu era stilul lui, se îmbărbătă ea.

Era oare prea accesibilă?

Gândul se strecură încet în mintea ei și rămase acolo cu insistență.

N-o să facă acum scene de virgină, își spuse ea. Când se va întoarce Lyle, îl va face să înțeleagă că-l dorește.

Sally tocmai revenise în cameră după dușul care o îndemnă și mai mult la visare, când Lyle deschise ușa camerei ei și o măsură cu ochi strălucitori.

– Dumnezeule, cât ești de frumoasă, spuse el, dar nu se mișcă, așteptând ca ea să-i cadă în brațele întinse.

Sally făcu câțiva pași și-și lăsă capul pe pieptul lui, și atunci el o înconjură cu putere.

O sărută cu delicatețe, apoi o luă în brațe și o duse nu în patul ei, așa cum constată cu surprindere Sally, ci în patul nupțial din sufragerie.

Simți acoperământul mătăsos și apoi sărutările lui experte, care păreau să cunoască cele mai sensibile puncte ale corpului ei.

Sally răspundea din toată inima la fiecare atingere și gemu frustrată, împiedicându-se de cămașa lui.

Lyle îi observă reacția și se ridică, oprindu-se la câțiva pași de pat și începând să se dezbrace.

– Să nu fugi, șopti el, privind-o zâmbind.

Sally simți că n-ar fi putut face nicio mișcare în acel moment, nici dacă ar fi anunțat-o că stă pe o bombă pe cale să explodeze.

Lyle Hemming se întoarse în pat și Sally îl primi tremurând de dorință, mângâindu-i înfrigurată umerii musculoși și spatele puternic.

Bărbatul o prinse cu putere sub el, murmurându-i ceva la ureche, răgușit și întretăiat.

– Lyle, te rog, șopti Sally, n-am mai făcut asta niciodată, înainte, continuă ea speriată, deși îl dorea din toată ființa ei.

– Cum? își ridică el ochii spre ea, surprins și alertat în același timp. Ce-ai spus? accentuă el, surprins.

– N-am mai făcut niciodată dragoste cu un bărbat, răspunse ea cu respirația accelerată, în timp ce el se rostogoli încet pe o parte.

– Ai ales foarte bine momentul să-mi spui una ca asta, comentă el ironic, trecându-și nervos mâinile prin părul ce-i căzuse pe frunte în dezordine.

Imediat, însă, camera fu inundată de o lumină galbenă, care nu semăna deloc cu lumina obișnuită a farului.

– Ce se întâmplă? întrebă Sally, ridicându-se într-un cot în momentul în care lumina se repetă cu insistență.

– Cineva are probleme, răspunse Lyle și se îmbrăcă în cea mai mare viteză. Tu rămâi în casă, ordonă el și se îndepărtă în fugă.

Ce putea să însemne asta într-o astfel de noapte? se întrebă Sally cu îngrijorare, aranjându-și cămașa de noapte și repezindu-se la fereastră, încercând să înțeleagă ce putea fi. Un alt val de lumină inundă insula și Sally îl văzu în mijlocul ei pe Lyle, alergând grăbit spre mare.

Vântul suflă cu putere, zăgâlțâind ferestrele din toate încheieturile și Sally se îndepărtă speriată.

Doamne ajută pe toată lumea, se pomeni ea rugându-se și alergă în camera ei, unde își trase la repezeală blugii, puloverul și geaca, după care se încălță și ieși în fugă din casă, nerăbdătoare. Nu putea sta locului când poate cineva avea nevoie de ea, se gândi Sally aprinzând lanterna pe care o găsi agățată pe ușa de la intare.

Străbătu în fugă terenul din fața casei, uitându-se îngrijorată după Lyle Hemming. În cele din urmă îl zări coborând scările spre plajă și Sally îl strigă din răsputeri, urmându-l în fugă, din răsputeri.

Nu avu însă nevoie de prea mult timp pentru a înțelege că strigătele ei erau risipite de vânt în cele patru zări, fără ca cineva s-o poată auzi.

Continuă să alerge și să-l strige totuși pe Lyle și în cele din urmă îl auzi răspunzându-i ceva de genul… Întoarce-te în casă…

Sally însă continuă să alerge pe urmele lui, ca o femeie care simțea că misiunea ei cea mai importantă era să-și urmeze iubitul.

Valurile îi ajunseră până la glezne când în sfârșit îl găsi, cățărat pe o stâncă.

– Ce dracu cauți aici? spuse el, continuând să miște lumina lanternei în cercuri largi.

Ți-am spus să stai în casă.

– Întoarce-te și tu în casă, Lyle, nu e nimic de făcut pe o astfel de vreme, scânci ea, disperată.

Era strigătul unei femei îndrăgostite care privea cu groază cum iubitul ei își risca viața pentru a o salva pe a altora.

– Pleacă de aici, strigă el, am destule pe cap acum, nu trebuie să mai port și grija ta, răbufni el, îndreptând atent lanterna spre stâncile de la marginea apei.

Apoi totul se întâmplă cu viteza fulgerului și Sally simți că nu va uita niciodată strigătele disperate după ajutor ale celor care se izbiseră dintr-o dată de stânci, în timp ce barca în care se aflau se dezintegră sub puterea furtunii.

Impresionată, Sally alergă imediat pe urmele lui Lyle și, fără niciun cuvânt, se aplecă împreună cu el peste trupurile ude, care încercau cu disperare să se agațe de stânci, împotriva vântului care le zădărnicea fiecare mișcare.

În cele din urmă, reușiră să scoată din apă două persoane, aproape înghețate din valurile care se năpustiră cu putere, hotărâte parcă să distrugă totul în calea lor.

O altă rafală de vânt și Sally fu trânti la pământ. Simți, apoi, sub tâmplă, ascuțișul unei stânci pierdute în mare, după care totul se întunecă brusc în jurul ei.

Când își reveni – nu putea spune cu precizie peste cât timp – simți căldura unui sărut pe fruntea înghețată.

Era cel mai extraordinar sărut, al celui mai extraordinar om pe care-l cunoscuse vreodată.

– Îmi pare rău, șopti ea. Am vrut doar…

Lyle îi puse un deget pe gură și-i îndepărtă părul de pe frunte, mângâind-o ușor ca o adiere.

Sally încercă să mai spună ceva, dar buzele lui se aplecară cu tandrețe spre ale ei.

Niciodată, nimeni, n-o mai sărutase cu atâta dragoste.

Capitolul 6

Croncănitul răgușit al pescărușilor o trezi pe Sally din cel mai adânc somn pe care-l avusese vreodată.

Lumina cenușie din camera îngustă și rece îi aminti vag că era acolo din partea revistei pentru care lucra.

Deschise ochii mai bine și oftă, dându-și seama cât de abulică era în acel moment.

Se ridică și privi pe fereastra din colțul camerei.

Pescărușii zburau alarmați de colo-colo, țipând disperați, ca și cum ar fi urlat de tristețe că le-a fost distrusă casa.

Da… venise aici, pe o insulă liniștită și izolată, numită Rock Island, pentru a scrie un articol despre farurile rămase pe coasta de nord a Pacificului.

Cu un efort considerabil al memoriei își reaminti că un om pe nume Lyle Hemming fusese lăsat să aibă grijă de far. Apoi îi veni în minte dezastrul din noaptea trecută.

Intră încet în baie, se spălă ca o pisică, pe urmă se îmbrăcă în niște blugi curați și-și puse o cămașă, peste care aruncă un sveter cu fermoar, pe care-l lăsă deschis, grăbindu-se să vadă ce se întâmpla în restul casei.

Când intră în sufragerie, înmărmuri.

Pe patul larg, stătea nemișcat, cu mâinile pe piept de parcă ar fi fost mort, un bărbat înalt și bine făcut, acoperit cu o pătură până la brâu.

Scăpase de urgia de afară pentru a veni să moară aici?

Sally se apropie încet, speriată, de pat.

Bărbatul deschise ochii, fără a face nicio altă mișcare.

Era blond, cu părul lung, iar albastrul privirilor lui o măsurară cu atenție.

– Bună, spuse Sally.

Cum te simți?

– Acum, că te văd pe tine, foarte bine. Cred că am mierlit-o și m-am trezit în paradis, zâmbi el, cercetându-i bluza în dreptul pieptului.

– Nu e cazul să glumești, acum. Dacă Lyle n-ar fi reușit să te salveze, chiar că acolo ajungeai.

– Lyle? E soțul tău? Ah, nu-mi spune că fata visurilor mele e măritată, răspunse el, continuând să surâdă.

– Nu sunt măritată, spuse Sally, retrăgându-se de lângă pat, ca și cum ar fi realizat în acel moment că se afla în preajma cuiva care suferea de o boală contagioasă. Lyle Hemming are grijă de far în această perioadă, până la întoarcerea fratelui său, John Hemming, care este adevăratul paznic al acestor locuri.

– A, deci Lyle e locțiitorul, răspunse bărbatul, cu seriozitate de astă dată, trăgându-și mai bine pătura pe corpul gol.

O cascadă de păr blond se revărsă imediat pe pieptul lui la această mișcare, și Sally avu în față imaginea unui bărbat dotat cu o virilitate extremă, după toate aparențele.

– Cine a mai fost pescuit, atunci? continuă el, privind-o cu ochii măriți de curiozitate și interes. Căpitanul Bradshaw, Phil Corning? Jack O'Neal?

– Nu știu, răspunse Sally încet…

– Ai luat și tu parte la serviciul de salvare?

– Nu, nu chiar.

– Într-un fel, a luat și ea parte la asta, spuse Lyle intrând în cameră, obosit și trist.

– Doar eu am fost salvat? întrebă străinul.

– Și căpitanul.

Sally privi cu atenție durerea din ochii albaștri ai bărbatului întins pe patul pe care ea trăise cele mai frumoase momente ale vieții ei de până atunci și se retrase în bucătărie.

Își turnă o ceașcă mare de cafea fierbinte, gândindu-se la fața obosită a lui Lyle, atât de diferită de expresia pe care o avusese în timpul momentelor dinaintea anunțării dezastrului.

Peste câteva minute, Lyle intră și el în bucătărie, cerându-i o ceașcă de cafea.

– Da, răspunse Sally, ridicându-se imediat. Stai jos. Ești foarte obosit. Sally îi oferi scaunul pe care-l ocupa el de obicei la masă și-i umplu o ceașcă mare cu cafea fierbinte.

– Mulțumesc, spuse el, ducând imediat ceașca la gură.

Pentru prima dată în viața ei, Sally se simți extrem de inconfortabil în prezența unui bărbat.

Momentele petrecute în intimitate cu el îi erau foarte viu întipărite în minte, dar ele aveau acum o cu totul altă substanță, din cauza celor întâmplate imediat după aceea.

– Cum a primit vestea morții colegilor lui?

– Ca orice marinar căruia i se spune că din tot echipajul au supraviețuit doar doi. Cred că va trece printr-o suferință

cumplită în perioada următoare, întrebându-se de ce doar lui i-a fost dat să mai trăiască.

Vorbi cu atâta siguranță, ca și cum ar fi intrat în pielea tânărului blond și știa exact ce se petrecea cu el în acele momente.

Sally îl privi cu atenție, uimită de contrastul dintre sprâncenele lui negre și frumos arcuite și paloarea feței.

– Ai mâncat? întrebă ea.

– Nu. Acum e mult mai important pentru mine să mă gândesc dacă Bradshaw și Nielsen vor trăi, decât să mă gândesc la mâncare. Bradshaw cred că era șeful echipajului vaporului de pescuit și este complet dărâmat de cele întâmplate.

– Înțeleg, răspunse Sally. Dar ai încă datoria de a face ca farul să funcționeze normal, nu uita asta. Ai fost azi-dimineață în turn?

– Da, o asigură el. E responsabilitatea mea.

– Da, conștiința responsabilității e un lucru bun dacă nu devine o obsesie, comentă ea spiritual. Vrei șuncă la ouă? întrebă apoi, deschizând frigiderul.

Lyle zâmbi ușor.

– Da. Vezi să fie bine prăjite, comentă el, luând încă o gură de cafea. Ce-ți mai face mâna?

Sally privi surprinsă noul ei bandaj și răspunse grăbit:

– N-am avut timp să mă gândesc la asta. Oricum, îmi pare foarte rău că nu te-am ascultat aseară și ți-am creat dificultăți, când aveai deja atâtea responsabilități.

– Problema e că în momentul în care ai căzut ți s-a redeschis rana de la mână și ai pierdut ceva sânge până am reușit să mă ocup de tine.

Sally îi privi silueta zveltă și simți din nou emoția pe care i-o producea apropierea lui, de fiecare dată când rămâneau împreună.

Puse ouăle în tigaie cu degete tremurânde și se minună că nu dăduse totul pe de lături, atât de mult o afecta prezența lui și amintirea a ceea ce fusese între ei.

Ghicindu-i parcă starea, Lyle se apropie și o îmbrățișă.

– Lyle, șopti ea, te rog…

Bărbatul o strânse și mai tare la piept, căutându-i fața…

– Lyle, șopti ea din nou…

Lyle se aprinse însă și mai tare și începu s-o sărute cu pasiune pe gură, primind imediat un răspuns devastator.

Își ridică mâinile și-l cuprinse după umeri, sărutându-l cu toată pasiunea de care era în stare.

Era poate imoral ce se întâmpla acum între ei, în timp ce urmările tragediei abia întâmplate plana încă peste toată

casa, dar adora atingerile lui și-l iubea cu fiecare fibră a ființei ei.

– Intenționați să-mi dați foc împreună cu această casă? sună o voce gâjâită aproape de ei. Sally se retrase câțiva pași înapoi, privind cu groază fumul din cameră și ceea ce mai rămăsese din micul dejun preparat pentru Lyle.

– Am făcut-o, spuse Lyle alergând să ia tigaia de pe foc, în timp ce străinul blond îi măsura din cap până-n picioare.

Sally făcu ochii mari, vinovată, spre tânărul învelit în pătură până la brâu.

– În ce voi mai prepara micul dejun, acum? spuse Sally, uitându-se spre tigaia devenită de nefolosit.

– Mai sunt câteva vase pe-aici, răspunse Lyle și adăugă apoi, întorcându-se spre străinul din ușă:

– Întoarce-te în pat, te rog, îți voi aduce ceva de mâncare în câteva minute.

– La dracu cu patul, răspunse acesta și se așeză pe scaunul pe care stătea de obicei Sally. N-am de gând să mor încă, așa că ar fi mai bine să-mi aduceți hainele.

– Vrei să bei o cafea până îți voi face ceva de mâncare? întrebă Sally. Tânărul încuviință, după care luă ceașca de cafea și se supuse ordinului tacit al lui Lyle, care-l ridică de pe scaun și-l îndreptă spre ușă.

– Îmi pare foarte rău, Lyle, spuse Sally, îmbrățișându-l din nou pe iubitul ei.

– Îți pare rău? Pentru ce? Orice femeie din lume e fericită să-și îmbrățișeze logodnicul, răspunse el, surâzând cu subînțeles.

– Nu glumi cu lucrurile astea, Lyle, răspunse ea, strângându-l și mai tare la piept pe bărbatul care-i îndeplinea cele mai ascunse năzuințe.

– E adevărat ce mi-ai spus azi-noapte? întrebă el brusc, sărutând-o din nou, în timp ce inima ei bătea să se spargă.

– Despre ce anume vorbești?

– Că n-ai făcut niciodată dragoste cu un bărbat, șopti el cu buzele lipite de gâtul ei.

– Da…

– Și chiar vrei s-o faci doar cu bărbatul cu care te vei căsători?

– Da…

– Atunci, ar trebui să plănuim căsătoria noastră, șopti el, sărutând-o ușor pe bărbie.

– Vrei să te căsătorești?… Cu mine?…

– Dacă doar așa te pot avea, surâse el poznaș. Doar așa te pot avea, nu-i așa? o prinse el de bărbie, forțând-o să-l privească în ochi.

– Într-un fel… da…Cu toate că… nu mai știu… Vreau doar să fiu cu tine, Lyle.

– N-am spus că nu vom face dragoste până când nu vom semna actele, dar știu că, oricum, asta mi-e soarta: să-mi pui tu lanțul după gât, surâse el larg, dezvelindu-și dinții albi și puternici.

– Asta e valabil și pentru mine, răspunse ea și Lyle o sărută din nou până simți că-și pierde răsuflarea.

– Atunci, e mai bine să ne gândim de pe-acum la căsătorie. Sally însă nu se mai gândi la nimic, în afara plăcerii pe care o simțea în brațele lui.

Cunoscuse multe femei, în sens biblic, se gândi ea apoi, dar m-a cerut pe mine, Sally Brown, de soție.

Lyle o îndepărtă încet și-i spuse șoptit:

– Vom avea o altă vizită aici curând, dacă nu prepari ceva de mâncare pentru căpitan și vikingul său.

Sally surâse, dar se simți extrem de dezamăgită că trebuia să plece din brațele lui.

– Atunci să mă grăbesc, răspunse ea. Am văzut că ești puțin gelos.

– N-aș fi, dacă n-aș fi observat cum te privește Nielsen.

– Sper că de data asta voi reuși să nu mai ard mâncarea, trecu Sally cu dibăcie peste răspunsul lui.

– Nu te voi mai deranja de data asta, așa că îți poți vedea liniștită de treabă.

– Dar nici tu n-ai mâncat nimic.

– Nu mi-e foame. Dar nu-ți face griji. Voi avea o poftă de lup, după ce voi dormi câteva ore.

– Poți să te ocupi și de turn și de vizitatori în timpul ăsta?

– Bineînțeles, nu e nicio problemă, zâmbi ea cu căldură.

Abia după ce ieși Lyle, Sally realiză că nu știa nimic despre căpitan.

Avea nevoie de doctor? Nu-i vorbise despre el, decât că e cel de-al doilea salvat.

În timp ce prepară cu grijă o altă omletă cu șuncă, Sally se gândi la evenimentele din ultimul timp.

Niciuna dintre colegele ei n-ar putea crede ce s-a întâmplat, că donjuanul de la catedra de engleză o ceruse de nevastă.

Ea însăși îl văzuse la club împreună cu blonda aceea atât de apetisantă, mână în mână.

Da, Lyle era un profesor celebru, femeile erau pretutindeni în viața lui, își spuse ea, așezând cele preparate pe o tavă.

Da, dar ea va fi soția lui, medită ea, punând o ceașcă mare de cafea alături de farfuria cu ouă prăjite.

Doar o floare mai lipsea, pentru ca tot aranjamentul să fie perfect. Ochi Albaștri, însă, ar interpreta în cu totul alt mod delicatețea ei, așa că era mai bine să se limiteze la atât. Era cel mai desăvârșit macho pe care-l văzuse vreodată. Un om care iubea viața în toate formele sale.

***

Cu sentimentul că se transformase într-o adevărată cenușăreasă, Sally urcă din nou scările turnului, după ce dusese micul dejun celor doi vizitatori și după ce spălase vasele la bucătărie.

Își făcuse de asemenea timp pentru a prepara un mic dejun simplu, cu cafea și pâine prăjită, pentru ea însăși.

Lyle nu mâncase nimic, dar probabil un somn bun era tot ce avea nevoie pentru moment. În timp ce deschise ușa grea a turnului, fu copleșită de responsabilitatea care cădea acum în întregime pe umerii ei.

Orice greșeală ar putea duce la un nou dezastru.

Gândul îi zbură la căpitanul vasului de pescuit, cazat la cel de-al doilea etaj al casei.

Părea foarte rău, cum stătea întins în pat, acoperit până la bărbie, când intrase în camera lui, pentru a-i duce tava cu mâncare.

Deși nici măcar nu-i zâmbise, ceva din ochii lui plini de detașare și ironie, îi amintiră de atitudinea de viață a tatălui ei.

– Sper că vă place omleta cu șuncă, domnule căpitan, spuse Sally, imediat ce intră în încăperea în care se odihnea bătrânul lup de mare. Pentru moment, e tot ce vă pot oferi, continuă ea.

Și cafea.

– Nu mi-e foame, spuse el, refuzând categoric mâncarea și făcându-i un semn din mână să plece cu tava din fața lui.

Sally se opri la câțiva pași de pat.

De altfel, nu era deloc surprinzător că un căpitan de vas, care și-a pierdut cea mai mare parte a echipajului noaptea trecută, refuza acum să mănânce.

– Dar puțină cafea nu strică niciodată nimănui, încercă Sally să zâmbească, îngăduitor.

Puse apoi tava pe măsuța din mijlocul camerei și se apropie de pat cu ceașca de cafea în mâini.

– Ar fi bine să beți puțină cafea, insistă ea. Vă veți simți mai bine.

Căpitanul încercă să arunce cât colo ceașca din mâinile ei, dar Sally reuși să se ferească la timp.

– Ți-am spus că nu vreau nimic, strigă el cu violență. Doar să pleci și să mă lași în pace.

Sally rămase însă pe loc, privindu-l cu compasiune.

– Nu mai poți schimba lucrurile, căpitane Bradshaw, și cred că și lor le plăcea cafeaua dimineața.

– Erau soți și tați, se tângui el, neluând-o în seamă. Nu mai pot să-i întorc…

– Nu, nimeni nu mai poate asta, răspunse Sally cu căldură în glas. Ar fi putut avea și ei singuri mai multă grijă de ei, responsabilitatea n-a fost în întregime a dumneavoastră.

– Ah, dar eu am avut grijă de ei, răspunse el pe un ton plângăreț și îndurerat. Toți mă vor blama pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat.

– Cum vă pot blama pe dumneavoastră pentru furia naturii? întrebă Sally încet. Nu dumneavoastră ați întețit vântul, nu dumneavoastră ați ordonat valurilor să vină cu puterea cu care au venit, nu dumneavoastră ați creat terenul atât de accidentat de la marginea acestui țărm. Atunci, de ce ați fi dumneavoastră responsabil de moartea acelor oameni?

Bărbatul izbucni în lacrimi, dând cu durere din cap.

– Dar de ce ei? Aveau familie și copii… Eu nu mai am pe nimeni. Soția mea a murit cu doi ani în urmă, de ce n-am pierit eu? N-ar fi suferit nimeni. Și mie nu-mi pasă dacă mai trăiesc sau nu…

– Să-ți fie rușine, căpitane, că ți-ai pierdut sensul de a mai trăi, atunci… Ai un motiv foarte serios să-ți continui viața pentru a ajuta familiile îndurerate. Mănâncă micul dejun și bea-ți cafeaua, că trebuie să te pui repede pe picioare. Îți revine acum dumitale rolul de tată și bunic. Vrei să abandonezi acești copii?

Sally începu să plângă în hohote ea însăși. Furtuna de ieri noapte a lăsat multe femei văduve și mulți copii fără tată. Dar nu era totul pierdut, atâta timp cât căpitanul mai trăia și el trebuia să înțeleagă asta.

***

Friptura era aproape gata când Lyle intră în bucătărie, cu ochii încă inflamați de somnul în care căzuse aproape o zi întreagă.

Promisiunea ei că va avea grijă de turn îi luase o mare greutate de pe umeri și astfel se putuse odihni liniștit.

Nielsen, îmbrăcat în hainele spălate și uscate cu grijă de Sally, intră și el ca o vijelie, cerându-i lui Lyle să-l ducă în turn, pentru a înțelege mai bine cele întâmplate.

Pe urmă, agitându-se ca un leu în cușcă, ieși să cerceteze insula pas cu pas, bucată cu bucată. Nava căpitanului nu trebuia lăsată pe alte mâini.

După un timp, se întoarse în casă, plin de forță și de optimism:

– Ah, ce miros plăcut, spuse el… O femeie care gătește în aceste vremuri e ca o fotografie frumoasă și dătătoare de speranță, dintr-o revistă de succes.

Sally îl privi râzând scurt, după care deschise frigiderul și luă două sticle de bere:

– Te tentează? întrebă ea.

– Bineînțeles, răspunse gigantul și desfăcu repede sticla, nemaiașteptând un pahar.

După o ușoară ezitare, Lyle îi urmă exemplul.

– De ce nu-l aduci și pe căpitan în sufragerie? întrebă Sally, privindu-l cu îndrăzneală pe viking. Cred că s-ar simți mai bine. Nielsen îi aruncă o ocheadă lui Lyle și așteptă un răspuns.

– Ai auzit ce a spus șefa, atunci trebuie să ne executăm, replică Lyle cu blândețe.

Tânărul zâmbi larg și ieși din bucătărie.

– Cum ți-a venit ideea? întrebă Lyle revenind. Ce să facă în sufragerie căpitanul? Să citească din Shakespeare?

– M-aș bucura dacă ar face-o, surâse Sally.

Pentru câteva clipe, între ei se așternu tăcerea. Apoi, Lyle spuse pe un ton de reproș:

– Știi, ceva? Ești o snoabă. Cea mai mare snoabă din câte au existat vreodată. O snoabă care se uită de sus la persoanele mai puțin educate. Dar probabil e o calitate printre jurnaliști, ca și printre critici.

– Nu e adevărat, răspunse Sally furioasă, în timp ce Lyle deschise frigiderul și luă furios încă două sticle cu bere. Anunță-ne când e gata carnea, răcni el și ieși.

Ce-l apucase? se întrebă Sally. Nu făcuse nimic, care să-l provoace în asemenea hal. Desigur, era vorba despre niște resentimente mai adânci, în ceea ce o privea.

Cartea lui era scrisă într-un mod comercial, pentru oamenii simpli, asta era ceea ce-l rodea acum.

Cina decurse într-o atmosferă destul de rece, cu excepția momentelor în care Nielsen le povesti câte ceva din peregrinările lui pe mare.

Căpitanul rămase tăcut tot timpul, îmbucând cu greutate felurile pe care Sally i le puse cu grijă în față.

– Aș vrea să gustați puțin din plăcinta mea cu căpșuni, insistă Sally.

– Nu, eu…șopti el.

Dar Sally continuă să insiste.

– Doar puțin…

– Bine, atunci… căzu el de acord, în sfârșit.

Astfel, până la urmă, cei trei bărbați mâncaseră tot și se retrăseseră în sufragerie, pentru cafea.

Sally spălă vasele, gândindu-se cu mulțumire ce compliment frumos îi făcuseră nelăsând nimic în farfurii.

După câteva minute, Lyle intră în bucătărie, spunându-i pe un ton distant:

– Trebuie să urc în turn pentru un timp. Când mă voi întoarce, vreau să joc cărți cu Tim Nielsen. Crezi că te poți ocupa tu de căpitan? Dar cred că nu e necesar să insiști în ideile tale cu privire la comportamentul pe care acești oameni ar trebui să-l aibă în viziunea ta. E normal să fie dărâmați după tot ce s-a întâmplat.

Sally se simți profund nedreptățită și nu-și mai putu stăpâni lacrimile, care începură să-i curgă șiroaie pe obraji. Dovedise atâta compasiune pentru ei, tot timpul zilei, mai

ales față de căpitan. Nu avea dreptate să-i vorbească într-un asemenea mod.

Modul în care îi vorbise de dimineață îl scosese din depresia profundă în care se aflase și reușise să-l aducă la cină și să-l determine să mănânce. Nu era acesta un mic triumf al ei?

Era prea mult.

Sally începu să tremure de nervozitate.

Era, într-adevăr, John Ainslie una și aceeași persoană cu Lyle și insinuările ei cu privire la marea literatură îl făcuseră să-i fie rușine de ceea ce scria, că se comporta acum cu ea atât de revoltător?

Trebuia să știe cu certitudine, toate acestea. Era vital pentru ea să descopere adevărul.

Capitolul 7

Sally jucă așadar table cu căpitanul toată seara, bucurându-se ca un copil văzându-l cum câștigă partidă după partidă.

Recâștigarea respectului de sine, chiar și într-un domeniu atât de neînsemnat, era foarte importantă pentru el.

Mult mai important decât faptul că pierdea ea.

Cu Lyle schimbase doar câteva priviri fugare în tot acest timp. dar părea că până și amintirea momentelor lor de intimitate dispăruse din memoria lui, atât de mult reproș se putea citi în ochii lui, când își întorsese capul spre ea.

O condamna, încă, pentru ceva ce ea nu fusese niciodată, se gândi Sally, care nu avusese de când se știa nici cel mai mic gest de snobism. Se făcuse aproape unsprezece, când Lyle se ridică și spuse, uitându-se peste umăr la ea:

– Trebuie să mă ocup din nou de turn, dar mă voi întoarce aici.

– Dar n-ai stat aproape deloc singur astăzi cu logodnica ta, exclamă Tim și Sally simți privirile căpitanului țintuite cu surpriză asupra ei.

– Sunteți logodiți? întrebă el plin de curiozitate.

– Bineînțeles, spuse Tim, făcându-i lui Lyle un semn discret cu ochiul. Deci trebuie să ne cam retragem, căpitane.

– Nu, nu e nevoie, răspunse Lyle. Nu sunt într-o formă prea grozavă în seara asta, surâse el cu subînțeles.

Se lăsă o tăcere bruscă între ei, dar imediat ce pașii lui Lyle se îndepărtară pe scări, căpitanul își ridică ochii spre Sally.

– Iartă-mă, te rog, n-am știut… Se pare că provocăm o serie întreagă de încurcături, pe-aici.

– Nu, n-ați creat niciun fel de probleme, doar că Lyle e foarte ocupat. A venit aici pentru a scrie o carte și trebuie să se ocupe și de far, în lipsa fratelui său.

– E scriitor? Dar parcă zicea că e profesor… Oricum, se vede că e un băiat foarte deștept, spuse Tim.

– Nu prea pare că-l apreciezi ca scriitor, spuse încet căpitanul… Respecți mai mult munca sa de profesor?

Sally făcu o pauză… Ce putea să răspundă? Dacă le-ar fi spus că nu știe nimic despre modul în care scrie era o notă cât se poate de proastă pentru ea, că s-a hotărât să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l cunoștea îndeajuns de bine.

În fond, cum putea fi sigură că literatura lui nu era de calitate, de vreme ce nu văzuse niciun rând din ce scria?

De aceea, răspunse foarte sigură pe ea:

– Ah, nu e adevărat că nu sunt de acord cu munca lui de scriitor, comentă ea, ridicându-se în picioare și luând din bibliotecă un volum de John Ainslie. Acestea toate sunt scrise de el, desigur sub pseudonim, pentru a nu intra în conflict cu interesele și imaginea sa de profesor universitar.

– Tim se ridică și el în picioare, surprins:

– Vrei să spui că John Ainslie e unul și același cu Lyle Hemming? Dumnezeule… Am citit fiecare volum de două ori.

E un scriitor foarte bun, continuă el. Ce situație surprinzătoare, exclamă el din nou.

Sally simți că e timpul să bată într-un fel în retragere, așa că interveni brusc::

– Să nu-i pomeniți nimic despre toate acestea, pentru că nu e bine să se știe că el…

– La dracu! replică Tim, vrei să spui că n-ar fi bine văzut la universitate pentru că scrie cărți pe înțelesul tuturor?

– Nu, nu, răspunse Sally, neștiind cum să iasă din încurcătură, dar vezi… El e un profesor faimos și… Nu vrea să se știe că scrie aceste cărți, pentru că munca lui de profesor îl interesează mult mai mult și… Nu-i spuneți că v-am spus asta… Nu m-ar ierta niciodată…

Dumnezeule, cum a putut să facă asta? O ceruse de nevastă, dovada supremă că s-a încrezut în ea…

Mai târziu, când se duses la culcare, se frământă în pat multă vreme până reuși să adoarmă în sfârșit.

Cum putuse fi atât de proastă să vorbească despre presupunerile sale cu niște străini? Urmările puteau fi foarte neplăcute pentru ea, își spuse Sally alarmată.

Stătu așa multă vreme cu ochii ațintiți în tavan, gândindu-se multă vreme la descoperirile sale din seara aceea.

Câștigase mai mult decât orice femeie din viața lui Lyle de până atunci și acum…

Îl iubea pe Lyle Hemming și nimic în lume nu va putea schimba asta, dar va trebui să știe tot adevărul despre el…

***

În zilele care au urmat, inconfortul vieții de pe Rock Island începu să-și pună amprenta pe fețele celor doi vizitatori.

– Când vom putea pleca de aici? se tânguia de-acum la nesfârșit, Tim, nerăbdător să-și reia viața dinaintea accidentului care-l silise să rămână în pustietatea aceea.

– Nu cred că va mai trece mult, răspunse Lyle cu calm. Imediat ce vremea se restabilește, va ajunge aici o ambarcație cu care veți putea pleca, replică el cu ochii la Sally, gândindu-se, probabil că ea era cea care ardea de nerăbdare să se întoarcă la civilizație, mai mult decât oricare dintre ei.

În ultimul timp, Lyle se purtă destul de politicos cu ea, dar nu mai dădu niciun semn că își dorește să rămână singuri.

Ce se întâmpla, atunci, cu decizia lui de a se căsători cu ea, Sally nu putea să spună, și această situație atât de incertă o marcă din ce în ce mai mult.

Timpul părea suspendat undeva, în afara sentimentelor romantice care păruseră până atunci că vor schimba sensul vieții ei, într-o direcție nouă și absolut unică.

Îndatoririle ei față de bunul mers al casei îi ocupau de altfel tot timpul, iar seara cădea de oboseală, adormind înainte de a mai face vreo analiză a situației în care se afla.

Lyle stătu mai mult în camera lui, dar nu fără folos, pentru că într-una din zile o anunță cu mulțumire în ochi că, în sfârșit, terminase cartea.

Sally se afla în bucătărie, curățând cartofi pentru cină, când îi dăduse vestea și înmărmuri cu cuțitul în mână, privindu-l entuziasmată în ochi:

– E… e minunat! răspunse ea surprinsă, fixându-l cu ochi mari, în timp ce Lyle aștepta în mod evident o reacție de admirație din partea ei.

– N-ai nicio idee despre ce înseamnă pentru un scriitor să termine o carte? întrebă el, pe un ton destul de ironic și de nervos.

Nu, își răspunse tot el… Habar n-ai…Nu v-au învățat nimic despre toate astea la universitate. Doctorul Jaffres,

profesorul tău, nu v-a spus nimic despre toate astea, presupun. N-avea de unde să știe.

Sally scăpă fără să vrea cartoful în chiuvetă și răspunse cu o agitație crescândă.

– Nu, nu ne-a vorbit despre munca la cărțile de duzină, dacă la asta te referi…

Și nici despre scriitorii care le scriu, deși, aparent, sunt preocupați să-i dăscălească pe alții despre ce înseamnă o operă de artă.

– Ce te face să crezi că sunt adeptul ideii ,,cantitate fără calitate?"replică el, fulgerând-o cu privirea.

– A, nu ești? Ce înseamnă atunci să scrii pe gustul maselor, pentru succesul de moment și nu pentru ceva ce străbate sigur timpul, chiar dacă ar fi ceva de mărimea unei maxime?

Sally aproape că strivi cartoful de marginea chiuvetei în timp ce vorbi și Lyle o privi cu ochi întunecați de dezaprobare.

– Nu-ți pui niciun minut problema că orice gust individual poate fi subiectiv? replică el cu nervozitate.

– Nu sunt critic de artă, știu, dar…

– A, nu? Cred că m-am lămurit, spuse el și se întoarse nervos pe călcâie, fără a mai spune niciun cuvânt în plus.

***

În timpul cinei, Sally se gândi că trebuia să pună mâna cu orice preț pe câteva părți din cartea lui Lyle Hemming și să le insereze în articolul la care tocmai lucra.

Problema era, reflectă ea câteva minute mai târziu, în timp ce jucau din nou cărți în sufragerie, că nu prea avea cum să pătrundă în camera lui Lyle fără riscul ca acesta s-o surprindă. Insula aceasta, își spuse ea, era departe de a fi un loc ideal pentru spionaj. Orice deviație de la program era imediat suspectată.

Viața ei de dinainte părea atât de îndepărtată în timp, că aproape îi era imposibil să refacă în minte chipul colegilor sau al prietenilor ei.

Cu fiecare zi care trecea, insula și atmosfera ei părea s-o prindă cu și mai multe tentacule.

– Hei, Ochi Verzi…

Sally îl privi surprinsă, constatând că folosea aceeași formulă de adresare pe care o folosea ea însăși în legătură cu el, de cele mai multe ori.

– Ce am făcut? întrebă ea, privindu-l cu insistență.

– Problema e ce n-ai făcut, surâse el. E foarte greu să câștigi un joc, când partenerul tău e plecat în altă lume, în proporție de nouăzeci la sută. Ai habar de ce s-a întâmplat aici?

– Îmi pare rău, Tim, spuse ea, privind cărțile pe care le aruncă în joc…

– E-n regulă, dar încearcă să te concentrezi puțin și să uiți pentru moment de rochia albă de mireasă și de buchetul de trandafiri, bine? întrebă el cu subînțeles.

Jocul continuă și Sally încercă să se concentreze mai mult, dar ideea viziunilor de duzină în legătură cu căsătoria, o urmări cu insistență.

În scenariul cu pricina, se vedea pe ea, într-o bisericuță ca oricare alta, la brațul unui tată mândru de isprava pupilei lui, îmbrăcată într-o rochie care abia dacă-i punea în evidență formele, cu părul strâns dramatic în chingile unui voal demodat.

În capul scărilor, după tradiție, o aștepta un bărbat… Evident, Lyle…

Tim o fulgeră din nou cu privirea și pentru tot restul serii Sally fu un jucător model, punând jos, exact la timp, cea mai potrivită carte.

Visele romantice nu aveau ce căuta acolo, în seara de față…

O amuzase însă modul în care și-l închipuise pe Lyle ca erou principal al unei astfel de manifestări.

Oricum, nu era posibilă niciun fel de ceremonie de căsătorie între Sally Brown și Lyle Hemming.

Pur și simplu nu intra în cărți…

***

Posibilitatea de a cerceta camera asistentului farului veni, însă, cu foarte mare ușurință, seara următoare.

Cina era aproape gata, când căpitanul intră în bucătărie și-i spuse conspirativ:

– Uite, iubito, pot să mă ocup eu de toate astea, dacă te gândești să faci puțină ordine în camera lui Lyle…

– Să fac ordine?…

– Păi, știu că oamenii faimoși sunt prea ocupați pentru a se îngriji de modul în care le arată camera, dar sunt sigur că Lyle va aprecia faptul că te-ai gândit să-i schimbi așternuturile și să dai puțin cu mătura.

Sally se întrebă ce se putea ascunde sub cuvintele căpitanului, dar apoi își spuse că e un om de modă veche, care crede că o femeie este obligată să se ocupe ea singură de confortul partenerului ei.

Înarmată cu această idee, Sally urcă grăbită scările spre camera profesorului, cu inima bătându-i nebunește de emoție și speranță.

Exista vreo lege care s-o pedepsească pentru faptul că murea de curiozitate să știe ce făcea profesorul ei de la universitate în timpul său liber?

Și dacă exista?…

Căldura camerei o învălui imediat ce intră și Sally se uită cu interes în jur, întrebându-se ce mai avea de făcut într-o cameră atât de curată și de ordonată.

Deodată, privirea îi fu furată de masa de lângă fereastră.

Lângă mașina de scris, frumos ordonat, era așezat cu mare grijă manuscrisul mult râvnit.

Munca scriitorului era sacrosantă până în momentul în care ieșea la rampă, chiar și pentru agenții care se ocupau de lansare.

Dar Lyle Hemming avea respect pentru o astfel de muncă, atunci când scria o literatură lipsită de valoare?

Sally deschise, nervoasă, manuscrisul…

Un jurnalist era obligat să-i pună în adevărata lor lumină pe cei care se dădeau drept ceea ce nu erau, în fond și Lyle Hemming era un exemplu desăvârșit, în acest sens.

„ Firul de mătase"…

Titlul o surprinse, dar surpriza cea mai mare o constitui pentru ea semnătura de-o șchioapă, așezată imediat sub titlu: Lyle Hemming.

Nu John Ainslie, așadar…

Confuzia se instală ușor, undeva în inima ei…

S-a înșelat?…

Dacă Lyle era ceea ce se numea un autor de bună-credință, în cel mai adevărat sens al cuvântului?

Titlul putea indica orice tip de literatură.

Sally trecu la pagina următoare și o durere profundă o săgetă în inimă, citind dedicația scrisă cu grijă la mijlocul foii:

„Soției mele, Rosalie"…

Soție… Soție… Rosalie… Rosalie…

Cuvintele îi intrară în inimă ca niște cuțite…

Sally începu să plângă, de durere.

Atunci, într-adevăr, ce nebunie a fost să se gândească la rochia albă de mireasă și la buchetul de trandafiri…

Era însurat!…

Lyle era deja însurat cu o femeie pe nume Rosalie…

O iubea, de vreme ce-i dedica această carte… Durerea din sufletul tinerei femei se înteți și mai mult, îi intră în sânge și sângele i se scurse tot în picioare, lăsând-o palidă și fără vlagă.

Pe ea, Sally Brown, n-o iubise niciodată, atunci… Fusese doar un expedient într-una din stațiile vieții lui. Ca oricare dintre colegele ei de facultate, care căzuseră la picioarele lui.

Aproape fără răsuflare, Sally se îndreptă spre ușă și o deschise cu greutate… Privirile i se îndreptară spre turn. Lumina care venea de acolo era atât de amăgitoare, exact ca bărbatul care o asigura… Radiind pentru oricine îi intra pe orbită…

Se întoarse încet și se îndreptă spre sufragerie.

Făcea parte dintre acele ființe care și-a oferit inima, necondiționat, unui bărbat… Unui bărbat însurat cu o femeie pe care o iubea…

Cât trebuie că a mai râs în sinea sa de această nouă cucerire fără luptă…

A râs desigur, ca orice maniac în care se încrede cineva…

Ce importanță mai avea acum?…

Trebuia să se întoarcă în cel mai scurt timp la viața ei dinainte și să părăsească această insulă blestemată.

Se întoarse în camera sa, fără a mai trece prin sufragerie, și închise bine ușa în urma ei.

Se așeză gânditoare pe pat, păstrându-și jacheta pe ea și privi îndelung pe fereastră, cerul încă înnorat.

Lacrimile îi curgeau pe obraji fără încetare și Sally simți că atât de furioasă nu mai fusese în toată viața ei.

Își întoarse apoi capul spre ușă, unde cineva încercă să intre și auzi imediat după asta, vocea capitanului Bradshaw:

– Sally, ești bine? Nu era dispusă să dea ochii cu nimeni, acum. Încercă să-și ia o voce cât mai calmă și răspunse, totuși:

– Da.

– Ești sigură? întrebă el, încercând din nou să deschidă. Nu te-ai mai întors în bucătărie și m-am gândit că…

– Totul e în cea mai perfectă ordine, răspunse Sally, îndepărtându-și părul de pe față cu ambele mâini. Lyle n-are nevoie de nimeni care să-i curețe camera. N-am avut nimic de făcut acolo.

Urmă o scurtă pauză în conversație, după care căpitanul se auzi din nou, din spatele ușii încuiate cu grijă de Sally:

– Dacă te supără sau te nemulțumește ceva, poate simți nevoia să vorbim… Poate reușesc să te ajut…

Uneori e bine să avem cu cine discuta…

– Nu, mulțumesc… Nu s-a întâmplat nimic, doar că mi-e dor de casă, răspunse ea încet…

– N-ar trebui să simți asta, când ești cu logodnicul tău. Nu, dacă te gândești să fii cu el pentru tot restul vieții…

– Nu cred că îmi voi petrece viața alături de Lyle Hemming, spuse ea furioasă, simțind că nu poate să nu se destăinuie acestui om care-i amintea atât de mult de tatăl ei.

– Toate astea sunt din cauza prezenței noastre aici?

– Nu. De fapt, sunt foarte fericită că s-a întâmplat să fiți aici, răspunse Sally, cu toată sinceritatea.

Altfel, virtutea mea ar fi fost doar o altă amintire dureroasă din perioada petrecută aici, continuă ea ca pentru sine, în timp ce descuie încet ușa.

Căpitanul intră și rămase în picioare lângă pat.

– Sunteți, într-adevăr, logodiți? întrebă el, privind-o cu căldură părintească.

– Nu… Am crezut că vom fi, dar acum nu mai e posibil, comentă ea, după care spuse pe un ton destul de iritat: Nu vreau să mai vorbim despre asta, căpitane…

– Cum dorești, replică el încet, dar sper că lucrurile se vor rezolva cu bine între voi, pentru că sunteți două persoane speciale și m-aș bucura să vă știu împreună.

– Nu, nu e posibil, răspunse Sally, ridicându-și ochii îndurerați spre el. Dar mulțumesc, oricum, pentru gândurile bune.

Căpitanul o bătu ușor pe umăr și dădu să iasă.

– Domnule Bradshaw, îl opri ea… Nu veți pomeni nimic despre toate acestea în fața lui Lyle, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu… Chiar dacă l-aș fi întrebat eu câte ceva, sunt sigur că nu mi-ar fi răspuns. E foarte rezervat în ceea ce privește viața lui personală, spuse căpitanul și o salută scurt din cap.

Rezervat… Nu era un cuvânt tocmai potrivit pentru un bărbat care era însurat, dar o ceruse și pe ea în căsătorie.

Aceasta era tactica cu care le cucerise pe toate gâsculițele dinaintea ei?

Sally se plimbă abătută de colo până colo prin cameră, după care își aruncă jacheta pe pat și se așeză și ea, din nou.

Ziua era pe sfârșite și lumina cenușie a serii se lăsă încet peste insulă…

Sally se ridică și se uită pe fereastră, la cerul aproape întunecat… Cum reușise Lyle s-o păstreze pe soția lui alături de el în toți acești ani?

Nu auzise niciodată pe nimeni, în campus, pomenind ceva despre căsătoria lui Lyle Hemming.

Ținea totul secret, își spuse Sally, pentru a profita de toate ocaziile care i se iveau…

Și unde era această soție mult iubită acum?… De ce nu-l însoțea în acest exil? Poate nu-l iubea îndeajuns de mult pentru a sta încarcerată, alături de el, la Rock Island.

Poate… Furioasă pe ea însăși pentru toată atenția pe care o dădea acestui subiect, Sally se aruncă pe pat, hotărâtă să nu se mai gândească.

Brunetă sau blondă, sofisticată sau nu, această soție exista și asta îi era de-ajuns, pentru a nu mai vrea să știe nimic în plus despre Lyle Hemming.

***

Un moment, Sally se gândi să se prefacă bolnavă și să rămână în camera ei, dar, după aceea, se răzgândi.

Astfel, își pieptănă bine părul, își aranjă hainele și coborî în bucătărie, să prepare cina.

Grație ajutorului primit din partea căpitanului, nu avu însă prea multe de făcut, așa încât puse doar carnea în farfurii și-i invită pe toți la masă.

În ciuda privirilor insistente pe care le simți din partea lui Lyle, Sally evită să-și ridice ochii spre el și se așează pe locul ei obișnuit.

Cu ochii în farfurie, mulțumi cerului că relația lor se răcise deja, cu una sau două zile înaintea descoperirii din acea zi.

Tot ceea ce-și mai dorea era să plece de acolo și să-și trăiască liniștită viața.

Totuși, nu putu să rămână indiferentă, când Lyle, privindu-i pe toți cu atenție, anunță:

– Vești bune, dragii mei. Timpul începe să se amelioreze, așa că n-a mai rămas prea mult până vă veți întoarce în civilizație.

Sally oftă ușurată și întrebă șoptit:

– Când?

Lyle atacă bucata de carne din fața lui și răspunse liniștit:

– Probabil chiar mai devreme de mâine după-amiază.

După asta, Lyle Hemming se uită printre gene în direcția ei și adăugă cu un surâs ironic în colțul gurii:

– Se pare că ești foarte nerăbdătoare să părăsești insula și.. pe mine…

– Nu uita că am o slujbă, răspunse ea pe un ton obișnuit, de șuetă… Dumnezeule!… Sunt aici de atât de mult timp

și n-am putut să fac nici măcar o fotografie pentru articolul meu… Poate voi face asta mâine, când va veni barca… Va veni și fratele tău?

– Da.

– Foarte bine. Atunci sper că voi reuși să realizez și interviul meu, ce crezi?

– Da, așa, în trecere… În timp ce ei vor ieși din barcă și tu te vei urca…

– Ah, în sfârșit. Cred că toți suntem bucuroși să putem pleca de pe această insulă nesuferită, comentă Tim. Nu că n-aș fi apreciat tot ce ați făcut pentru noi, dar nu e în firea mea să stau prea mult timp locului.

Urmă un moment de liniște, în care desigur, amintirea celor care rămăseseră pentru vecie pe insulă străbătu mințile tuturor celor prezenți.

– Dumneata ce vei face, căpitane? întrebă Sally încet, privindu-l cu căldură pe bărbatul cărunt de lângă ea.

– Păi, mai întâi de toate voi merge acasă, răspunse el gânditor, pentru a plăti niște datorii…

Sally făcu un gest revelator din mâini, în semn că înțelege.

Ca și cum și-ar fi reamintit astfel brusc de rana ei, Lyle întrebă plin de curiozitate:

– Ce-ți mai face mâna?

– Mâna mea? Oh, am și uitat de asta, răspunse ea, privind bandajul.

– Va trebui să arunc mai târziu o privire, să văd în ce stadiu de vindecare e, spuse el, și să vedem dacă poți renunța la bandaj.

Cum putea să mai suporte acele degete pe pielea ei, după tot ce aflase despre el? Să-și reamintească, astfel, căldura mângâierilor lui, din timpul momentelor petrecute împreună?

– Nu, răspunse ea cu hotărâre. Voi merge la un doctor, când voi ajunge în Seattle.

– Sunt sigur că vei face asta, dar vreau să văd și eu cât de eficient a fost tratamentul pe care ți l-am aplicat.

Pentru că nu mai știu ce scuză să găsească pentru moment, Sally abandonă subiectul, sperând că Lyle va uita de toate acestea după cină.

Sfârșiseră de mâncat și Lyle își văzu de treburile lui în turn, în timp ce musafirii se retrăseseră în sufragerie, pentru ultima lor seară împreună.

Sally pregăti cu grijă cafeaua, bere pentru Tim și căpitan, brandy pentru Lyle și puțin vin alb pentru ea însăși, deși se gândi că va trebui doar să-l atingă pentru toasturile de

despărțire, pentru că era important să-și păstreze mintea limpede în acea seară, mai mult ca oricând.

Fu foarte dificil, însă, și când veni rândul lui Lyle să aleagă cartea pe care s-o pună pe masă, Sally îi urmări îndurerată mișcarea degetelor fine, simțind că nu mai suferise așa de mult niciodată, la gândul despărțirii de cineva. Speriată că Lyle ar putea bănui la ce se gândea, Sally se ridică și spuse fără a-i privi pe interlocutorii săi:

– Eu mă voi retrage. Mi-e foarte somn, deja… Nu vă faceți nicio grijă, puteți vorbi oricât de tare, voi dormi foarte adânc, afirmă ea, dar Lyle o opri imediat ce se ridică de pe scaun.

– Nu pleca încă, Sally, trebuie să-ți văd mâna.

– E totul în regulă, răspunse ea, fluturându-și tacticos brațul pentru a demonstra cele spuse. Chiar nu e nevoie să-ți faci griji.

– Puteți să vorbiți despre toate acestea, în altă parte, dacă vreți, am avut o seară foarte bună la joc și vreau să profit de asta, spuse căpitanul, punând mâna pe brațul lui Tim, pentru a-i atrage atenția, după care-i făcu complice cu ochiul.

– Cum? întrebă Tim nedumerit, dar înțelegând situația imediat după aceea, adăugă plin de entuziasm:

– A, da, sigur că da, sunt de acord cu tine, căpitane…

Sally se uită cu uimire la ei, dar căpitanul îi aruncă o ocheadă conspirativă, îndemnând-o tacit să-și schimbe comportamentul față de Lyle.

Atmosfera din bucătărie îi păru tinerei jurnaliste mai deprimantă ca oricând, în momentul în care îl urmă pe Lyle înăuntru.

Niciun cuvânt nu părea să fie la locul lui în acele momente, într-un astfel de decor.

După un timp, însă, Sally auzi ca prin vis vocea lui Lyle, așezat pe scaunul din fața ei.

– Ei? rupse el tăcerea.

Niciun interes pentru mâna ei…

O privi în ochi, ca și cum ar fi așteptat un răspuns în legătură cu alte întrebări, nenumărate, din mintea lui…

– Ei?… flutură Sally din mână, forțându-l să-și reamintească motivul prezenței lor în acel loc și în acel moment…

Capitolul 8

Lyle veni aproape de ea, îi prinse mâna, dar nu aruncă nici măcar o privire asupra rănii. În schimb, își ridică ochii spre ea și-i cercetă cu atenție fața.

Sally îl privi la rândul ei, dar încercă să rămână de gheață.

Reuși, pentru câteva minute, dar pe urmă, când degetele lui fine începură să-i cerceteze pulsul, Sally oftă adânc, ca și cum toate emoțiile trăite alături de el ar fi reînviat în ființa ei.

– Sally, spuse el șoptit, continuând s-o privească în ochi… Începuserăm să ne iubim, nu-i așa?

Dragoste… Da… Dacă ceea ce fusese între ei se putea numi dragoste, își spuse Sally.

Ea poate începuse să-l iubească… Dar el, sigur nu.

Soția sa, Rosalie – cum putea să arate o femeie cu un nume ca acesta? se întrebă ea – era pe primul plan în inima lui, desigur. Sau, poate blonda cu care-l văzuse, ținându-se de mână la club… Dar nu ea…

– Nu, răspunse ea, după ce-și reveni din amețeala provocată de emoția atingerii lui și, poate, și de alcoolul băut mai înainte…

Eu, într-adevăr, începusem să te iubesc… Tu, sigur, nu…

Lyle o ridică în picioare și o strânse cu putere la piept…

– Te-ai îndoit de dragostea mea, în acele momente? întrebă el, atingându-i ușor fața, cu bărbia… Oh, Sally, nu știi cum m-ai răscolit…

Își afundă fața în părul ei și-și plimbă mâinile pe coapsele rotunde, apropiind-o de trupul lui, într-un gest mai elocvent decât toate cuvintele din lume.

– Dar… Lyle, bâigui ea, cu respirația întretăiată… Tu ești…

Ar fi vrut să-i spună că știa că era însurat cu o femeie pe care o iubea, dar sărutările lui scurte și dese, o făcură să se abandoneze în brațele lui și să înceapă să-l sărute și ea, mai mult cu durere, decât cu iubire.

Lyle își vârî mâinile sub puloverul ei și începu să-i mângâie sânii, făcând-o să tremure ca o frunză-n vânt, la fiecare atingere a lui.

O așeză încet pe podea și veni deasupra ei, punându-și brațele sub spatele ei arcuit de plăcere, pentru a o apăra de răceala vinilinului cu care era acoperită pardoseala.

Sally se simți suspendată între frigul podelei, conștientizarea faptului că puteau fi văzuți și căldura fără margini pe care i-o dădea dragostea lui Lyle.

Dragoste… Da… îl iubea cu fiecare fibră a ființei sale, era bărbatul perfect, visul oricărei femei sau fete din această lume…

Sally își desfăcu mai mult coapsele sub el și-i mângâie părul, lipindu-și și mai mult gura de a lui.

Dragoste… Oh, Doamne, cât îl iubea…

Dar el o iubea?

Corpul lui încins de aceeași dorință fără margini, deasupra ei, respirația accelerată…

Totul păru atât de firesc, în momentul în care Lyle îi desfăcu fermoarul blugilor.

Da… O iubea… O dorea…

Avea nevoie de ea, cu aceeași intensitate cu care ea avea nevoie de el…

Căldura corpului lui o învălui cu și mai multă putere și Sally îi simți pielea fierbinte și goală peste coapsele ei la fel de încinse…

Nu…

Nu o iubea…

Avea soție…

SOȚIE…

Cuvântul îi scrijeli creierul și Sally se prăbuși în realitatea dureroasă și rece ca un duș scoțian.

– Nu, Lyle!… Nu!… Lasă-mă să plec!…

– Cum? întrebă el cu gura înfundată în gâtul ei… Ce ai spus?

– Lasă-mă să plec, repetă ea, încercând să prindă o gură de aer, peste umerii lui musculoși, care-i acoperiseră toată fața. Nu vreau asta, te rog, lasă-mă să mă ridic.

Lyle ezită o clipă, apoi se ridică el însuși, dar se aplecă mult deasupra ei, cu toți mușchii încordați, și buzele tremurând de nervozitate.

– Ridică-te, scrâșni el printre dinți, neluând în seamă hainele pe care le abandonase cu câteva minute înainte și pe care acum le călca în picioare.

– Există un cuvânt anume – de fapt, vreo câteva, dacă stau să mă gândesc bine – pentru femeile de teapa ta… Ah,

vino, nu, nu mai vreau… Mă scârbesc, pur și simplu, astfel de femei, continuă el, în timp ce Sally își ridică blugii și-și aranjă puloverul.

– Lyle, te rog… Eu…

Nu… începu ea, neștiind exact ce anume ar fi vrut, mai mult, să-i spună în acele momente…

Se simți extrem de rușinată în fața unui om ca el, cu atât de multă experiență la femei și își încheie, înroșindu-se, fermoarul.

Îl lăsase să spere…

Nu intenționase, însă, să meargă atât de departe… Deși îi oferise mai mult decât oricărui bărbat din viața ei de până atunci.

O durere fără margini îi străpunse tot pieptul și ochii i se umplură de lacrimi mari și fierbinți…

Nu mai putea rămâne lângă el, își spuse Sally și alergă în camera ei.

Se dezbrăcă și se vârî, fără vlagă, în pat.

Rămase însă multă vreme cu ochii ațintiți în tavanul alb, iluminat în răstimpuri de razele venite dinspre far…

În timp ce stătea așa, pierdută în gânduri, ușa de la intrare se auzi deschizându-se și închizându-se cu putere.

Lyle?…

Sally nu mai avusese niciodată o seară ca aceasta…

Dar, pentru el, ce însemnase, oare? Doar pură excitație fizică?

Se întoarse pe o parte și-și trase plapuma peste urechi.

Chiar dacă relația dintre ei fusese atât de tensionată, nu va uita niciodată cum vibrase, întotdeauna, în preajma lui… Îi va lipsi…

De ce nu putuse să-l întrebe nimic despre căsătoria lui?

***

A doua zi dimineață, vremea semăna mai mult cu cea din aprilie decât cu o zi de decembrie.

Sally coborî, uimită scările, privind surprinsă spre cer. Era incredibil cum, în doar câteva ore, cerul se eliberase de nori, devenind de un albastru atât de clar, cum rareori văzuse până atunci.

Sally se întoarse în casă, gânditoare.

Era încă devreme, dar focul ardea în cămin cu vioiciune, sufrageria fusese curățită și cafeaua aștepta în bucătărie, aburind.

Sally se așeză pe locul în care stătuse ieri seară alături de Lyle și sorbi cu grijă din licoarea fierbinte.

Deși nu era niciun semn în acest sens, probabil el își luase deja micul dejun.

Privi cu atenție în jur și zâmbi amuzată… Chiar dacă se dovedea atât de libertin în ceea ce privea sexul, cu ordinea din casă era mai exigent decât cea mai orgolioasă gospodină.

Se obișnuise Rosalie cu aceste extreme, sau era ultra-libertină și ea în ceea ce privea viața lor sexuală? Probabil aveau acel gen de căsnicie în care niciunul nu punea întrebări și fiecare își vedea de viața lui, căsătoria continuându-și existența pur și simplu din inerție.

Sally se îndoia că o astfel de viață îl satisfăcea totuși pe deplin pe Lyle Hemming.

Din câte își dăduse seama, tânjea după o femeie care să-i fie credincioasă.

Aici era toată buba…

Negăsind ceea ce-și dorea în căsătoria lui, continua să caute totul în altă parte.

– Nu-i așa că e o dimineață minunată? întrebă căpitanul, intrând plin de bună dispoziție în bucătărie.

Sally nu-l auzise venind, așa că tresări speriată la apariția lui.

Se ridică însă imediat și mai umplu o ceașcă cu cafea.

– Cu siguranță, e deosebit de frumoasă, dacă plecăm de aici astăzi.

Căpitanul se așeză de partea cealaltă a mesei.

– Nu îți pare rău că pleci? întrebă el, privind-o cu insistență.

– Nu, de ce mi-ar părea?

– Pur și simplu credeam că ați sfârșit cu disensiunile dintre voi, ieri seară… Tu și cu Lyle, replică el, sorbind ușor din cafea.

– Unele lucruri nu se pot ierta, răspunse Sally.

Vă vine să credeți că am stat aici mai mult de o săptămână și nu mi-am terminat articolul? schimbă ea brusc subiectul.

Voi face, totuși câteva fotografii înainte de plecare. Lumina asta e într-adevăr foarte potrivită pentru a face câteva fotografii excelente pe care le voi adăuga articolului meu.

– Ai fost azi-dimineață în turn, pentru a nota caracteristicile de vreme?

– Nu, răspunse Sally cu ochii mari.

Dumnezeule, cum putuse uita o treabă atât de importantă?

– Cred că însă că a fost Lyle. Înțelegerea noastră a fost doar pentru perioada în care își scrie cartea. Acum, cartea lui e terminată și…

– Da, am sărbătorit și asta, azi-noapte.

E ceva să termini o carte, nu-i așa? întrebă căpitanul cu o privire meditativă.

Da, ați sărbătorit terminarea unei cărți închinate unei femei care, după toate aparențele, nici măcar nu e interesată prea mult de existența lui, își spuse Sally în gând.

– Probabil va sărbători mult mai mult acest eveniment când se va întoarce la Seattle, răspunse ea, cu aciditate în glas.

Gândindu-se apoi că bietul căpitan n-avea nicio vină pentru suferințele sale din dragoste, Sally încercă să zâmbească, spunându-i cu amabilitate:

– Voi prepara micul dejun pentru noi doi, căpitane. Tim se va ocupa singur de masa sa de dimineață, dacă a întârziat acum atât de mult.

Deodată, îi trecu prin minte că Lyle va părăsi și el insula, odată cu ei. Motivul pentru care se aflase aici fusese terminarea acelei cărți.

Cum această treabă a fost terminată, ce îl mai putea reține la Rock Island?

Câteva minute mai târziu, Sally își luă aparatul de fotografiat și urcă în turn cu gândul de a face câteva fotografii de interior ale acestui ultim bastion al unei îndeletniciri atât de vechi, de pe coasta Americii.

Când deschise însă ușa, Lyle o întâmpină din spatele mașinăriilor, cu o voce glacială:

– Ce cauți aici?

Uitase, probabil, își spuse Sally furioasă că am muncit aici o bună parte din zi, aproape toată săptămână trecută.

– Am vrut doar să mă asigur că ai notat parametrii necesari, azi-dimineață.

– După cum vezi, mă descurc perfect și fără ajutorul tău atât de prețios. Alceva? întrebă el, văzând că Sally rămase pe loc.

– Da, ar mai fi ceva, spuse ea, pipăindu-și aparatul de fotografiat… Am nevoie de câteva poze pentru articolul meu și m-am gândit că…

– Excelent.. spuse el ridicându-se și așezându-se zâmbind profesional lângă una dintre mașinării. Merge așa?…

Sally nu intenționase să-l fotografieze și pe el, dar refuzul îi muri pe buze, gândindu-se că fotografia va fi mult mai interesantă cu o prezență umană.

– Mulțumesc, spuse Sally după câteva flashuri și se îndreptă spre ieșire.

În ultima clipă îi veni însă în minte să-l întrebe pe un ton de conversație, pur și simplu:

– Vii și tu cu noi la Seattle?

– Vrei să vin și eu? întrebă el, deși nimic din timbrul său nu lăsă să se întrevadă dacă îi păsa ce dorea ea.

– Nu, spuse ea rece și se îndepărtă.

– Își vei petrece Crăciunul cu familia? întrebă el brusc și neașteptat și Sally se întoarse să-l privească din nou.

– Da, bineînțeles.

– Și eu voi face la fel.

– Nu îl vei petrece cu…

Nu putu rosti… soția ta…

Ar fi intrat imediat în agonie, dacă ar fi făcut-o, așa că spuse doar:

– Cu prietenii tăi?

– Nu.

– Cred că trebuie să mă grăbesc cu împachetatul, dacă vreau să nu fiu în întârziere când va sosi barca..

Nu plecă însă.

Așteptă ca el să mai spună ceva.

Probabil se despărțise de Rosalie, dacă nu-și va petrece Crăciunul cu ea…

Poate era ceva irevocabil…

Lyle nu mai spuse nimic și Sally se îndepărtă, reflectând asupra speranței care se încrusta ca un tatuaj în inima ei.

Poate că Rosalie nu mai însemna nimic pentru el… O căsătorie se putea desface la fel de ușor cum s-a făcut.

De ce fusese atât de proastă că nu pusese la punct un lucru atât de important?

Sally își întoarse privirile spre ultimul nivel, acolo unde îl lăsase pe Lyle…

– Oh, Lyle, spuse ea aproape șoptit, de ce nu mi-ai vorbit despre toate acestea? Tot ce mă interesa era dacă mă iubești, nu dacă mai ești sau nu cu o soție care, dacă există încă, oricum nu mai înseamnă mare lucru pentru tine, după toate aparențele.

Se gândise poate să-i încerce dragostea înainte de a-i vorbi despre o soție pentru care, de fapt, nici nu mai simte nimic?

Nici măcar nu bănuiește că știu despre existența acestei soții, reflectă Sally.

Nu-și închipuie că i-am văzutt manuscrisul, își spuse ea în continuare, în timp ce se îndepărtă cu pași înceți.

Ieși în sfârșit afară, dar dedicația de pe prima pagină a manuscrisului lui Lyle îi persistă înaintea ochilor, chiar și după ce-i frecă bine, cu mâinile tremurând de nervozitate și durere:

"Soției mele, Rosalie".

Da, o iubea…

Rămase locului, imobilă, cu mâinile acoperindu-i ochii.

Când în sfârșit se îndepărtă, gura ei prinse un contur nou.

Da, fusese trasă pe sfoară, așa cum fuseseră multe alte femei înaintea ei și cum, cu siguranță, vor mai fi. Sally Brown nu va mai repeta, însă, această experiență. Niciodată.

Se întoarse în bucătărie și-și petrecu restul dimineții în compania căpitanului, după care își făcu bagajele și se îndreptă, împreună cu același companion, spre barca mare cu motor, care îi adusese pe John Hemming și pe soția sa Lorna și cu care era prevăzut să se întoarcă și ei în civilizație.

– A avut Lyle grijă de tine în tot acest timp? întrebă cu vioiciune, Lorna, în timp ce își aranja cu cochetărie câteva șuvițe căzute pe frunte.

– Da, răspunse Sally, privind pe deasupra stâncilor.

– Vei fi o mică eroină când te vei întoarce la Seattle, continuă Lorna și ochii ei căprui o fixară cu căldură. Lyle ne-a spus…

Restul frazei fu acoperită de motoarele bărcii, care se puseră încet în funcțiune.

Nu o interesa ce spusese Lyle Hemming, oricum.

Un singur lucru ar fi trebuit să se știe, totuși, își spuse Sally cu năduf… Pentru Lyle Hemming, în toată această perioadă dificilă fusese mult mai important s-o seducă pe Sally Brown, decât să se ocupe serios de problemele legate de far.

***

Ajunsă în apartamentul ei, Sally se simți la început încarcerată.

Dar e un sentimet ridicol, își spuse ea, intrând în baie și dând drumul apei să curgă din belșug în cada largă.

Dar sentimentul persistă chiar și după ce își dăduse jos hainele în care stătuse toată ziua și se schimbă într-un halat

ușor de mătase, după baia îndelungată în apa plină de spumă.

Se așeză apoi în fotoliul ei preferat de lângă fereastra sufrageriei și reflectă la toate cele întâmplate în ultima vreme.

Lorna avusese mai mult sau mai puțin dreptate în momentul în care declarase că va fi văzută ca o eroină la Seattle, după exilul ei forțat de la Rock Island.

Adevărul fusese însă că Tim și căpitanul atrăseseră mult mai mult interesul reporterilor, așa că ea se îndepărtă de ei imediat ce se ivi un moment favorabil.

Ceasul din perete o anunță că se făcuse ora șase, așa că deschise repede televizorul, pentru a vedea știrile. N-o atrase însă nimic, așa că începu să-și bea cafeaua uitată pe măsuță.

Deodată însă, pe micul ecran apăru fața ei, cu ochii mari și speriați și cu părul în dezordine, din cauza vântului, și în urechi îi răsunară din nou întrebările reporterilor:

– Ce ai simțit când ai părăsit insula, în sfârșit, după o săptămână, Sally?

– Am înțeles că ai fost singură pe insulă mai multe zile, cu profesorul Lyle Hemming, de la Universitatea din orașul nostru.

Ce ne poți spune despre această întâmplare?

– Se spune că profesorul era acolo pentru a scrie o carte. Știi ceva despre toate acestea?

După alte câteva secvențe cu Tim și bătrânul căpitan, Sally privi înmărmurită anunțul redactorului:

– Profesorul Hemming nu s-a retras la Rock Island pentru a scrie o teză de doctorat...

Veți afla mai multe amănunte din articolul scris de Sally Brown, care va apărea în numărul viitor al revistei ,,Northwest Then and Now"… Și acum, legătura în studio…

Dumnezeule, își spuse Sally, ce declarații făcuse Tim? Sau poate căpitanul, în care ea se încrezuse atât de mult…

De ce nu le spusese nimic despre descoperirea făcută, că Lyle semnează cu propriul lui nume?

Sally simți că i se înmoaie genunchii. Lyle se va gândi că ea a făcut toate aceste mărturisiri. Și era normal să creadă asta, de vreme ce insinuase că scria o literatură pentru mulțimi.

Nu va crede nici într-o mie de ani că nu ea a fost cea care…

Deodată, îi veni un gând care o făcu să se mai liniștească.

Nu era niciun televizor în Rock Island, așa încât Lyle nu avea cum să afle despre toate acestea.

Oricum, n-avea nicio importanță, își spuse ea ridicându-se din fotoliu pentru a lua o sticlă cu suc din frigider… S-ar fi întors, în orice caz, la soția lui… Rosalie…

– Ești pe cale să devii un fotograf foarte bun, îi spuse David, două săptămâni mai târziu. Ai de gând să-mi furi postul? întrebă el surâzând amical.

– A, ar fi foarte greu, răspunse Sally, refuzând să vadă încă fotografiile pe care le făcuse la Rock Island.

Se străduise din răsputeri să-l uite pe Lyle în tot acest timp și, în mare măsură, reușise, grație sărbătorilor de iarnă și muncii pentru revistă.

Mamei sale nu-i scăpă însă transformarea prin care trecuse, comentând umbrele de sub ochii fiicei sale și lipsa de vervă.

– Cred că e vorba despre un bărbat în viața ta, îi spuse ea în prima zi după Crăciun, când rămaseră singure în bucătărie.

Nici tatălui ei nu-i scăpase tristețea tinerei jurnaliste după revenirea la Seattle, astfel că îi propuse cu delicatețe:

– Ce-ar fi să ieșim puțin împreună, să mai uiți de probleme? întrebă el, dat fiind faptul că făcuseră împreună, până atunci, nenumărate excursii.

Sally însă refuză să vorbească despre cele întâmplate între ea și Lyle.

Ce putea să-i spună mama ei în legătură cu dragostea fără speranțe?

Singura ei dragoste, cea pentru soțul său, fusese clară, echilibrată și fără niciun fel de convulsii. Desigur, îi păsa ce simte fiica ei, dar, cu certitudine, n-ar fi putut înțelege.

Alese, totuși, în cele din urmă, să iasă cu tatăl ei, iar în ziua următoare, Jerry venise s-o ducă acasă și fusese reținut la prânz.

– Nu e el, nu-i așa? o întrebă Stela, mai mult decât curioasă, în momentul în care se despărțiră.

Nu, Jerry n-ar fi putut niciodată să-i aprindă așa sângele în vene… Dar ce alt bărbat, în afară de Lyle, ar fi fost în stare? se întrebă Sally.

Sally avusese un adevărat șoc, văzând fotografiile pe care le făcuse la Rock Island.

Tim, căpitanul, sufrageria, turnul…

Sally le dădu pe toate la o parte și se opri cu înfrigurare la ultima dintre ele…

Dave avea dreptate. Fotografiile erau excelente. Fiecare detaliu era extrem de bine reliefat.

Sally privi fața ironică a lui Lyle, așezat în silă lângă mașinăriile din turn…

Își trecu ușor degetele peste buzele acelea, prinse într-o atitudine atât de grotescă… Fusese foarte furios în dimineața aceea, se gândi Sally.

De ce? Pentru că încercase s-o trateze ca pe toate celelalte femei din viața lui și fusese refuzat?

O durere puternică împunse pieptul tinerei jurnaliste. Lyle Hemming îi schimbase toată viața cu propunerea lui de a accepta să se căsătorească cu el.

La dracu cu Lyle Hemming și orice gând în legătură cu el, își spuse Sally.

Cine avea nevoie de el?

Capitolul 9

– Ai făcut o treabă excelentă cu articolul despre guvernator. I-a plăcut și lui atât de mult, încât vrea să scrii câte un articol despre fiecare guvernator care a existat în istoria Statului. Ce zici de asta? îi spuse Jerry intrând brusc în biroul ei și sprijinindu-se cu o mână de masa ei de scris.

– Bine, răspunse ea, entuziasmată de verva lui. Dacă asta e ceea ce vrei să fac…

– Știi deja foarte bine ce aștept de la tine, Sally. Dar, ia spune-mi, ce s-a întâmplat cu tine de la Crăciun încoace? Mai exact, de când te-ai întors de la Rock Island.

– Avem un articol bun despre farul de acolo. Altceva nu mai contează.

– Știu, știu, ești o jurnalistă a naibii de bună, asta l-a și făcut pe guvernator să se gândească să continui treaba începută cu istoria familiei lui. Nu vorbeam despre tine ca jurnalistă. Te-ai îndepărtat de mine, de când te-ai întors de pe insula aia blestemată.

– Nu mă comport altfel decât înainte. E un telefon pentru tine, spuse ea schimbând subiectul . Vorbești de aici sau îți fac legătura la tine?

– Nu, spuse el, grăbindu-se să iasă. Voi vorbi de la mine.

Da, într-adevăr, își spuse Sally, cât de mult putuse s-o schimbe o săptămână petrecută la Rock Island, în compania lui Lyle Hemming.

Nu uitase nimic din cele petrecute între ei, dar cel mai tare o chinuia amintirea nopții în care el o întinse pe podeaua din bucătărie.

Legendarele vorbe conform cărora timpul vindecă totul, nu se dovediseră la fel de valabile și în cazul ei. Pete Jenson, noul angajat al ziarului își vârî, precaut, capul pe ușă:

– Ești în căutarea frazei perfecte? Sally zâmbi larg:

– Nu chiar. Cu ce te pot ajuta, Pete?

– Poți, într-adevăr, dacă vrei, răspunse el. Jery mi-a dat să scriu ceva pentru săptămâna trecută și am venit să-ți cer niște sfaturi.

– Dă-i înainte, atunci, surâse Sally.

– Mâine trebuie să merg la o întrunire cu un scriitor local și aș vrea să mă ajuți puțin cu întrebările pe care va trebui să i le pun. N-aș vrea să fie niște întrebări prea comune. Aș vrea să găsesc niște chestii mai drăguțe, cum ar fi: Multe lucruri care se scriu astăzi, vor dispărea cu totul mâine, dar ziarul nostru este salvarea.

Sally surâse cu îngăduință.

– Jerry nu va fi desigur de acord cu o astfel de reclamă, dar voi găsi eu niște întrebări mai neobișnuite, ca să te prezinți acolo la un înalt nivel, în fața doamnei sau domnului cu pricina.

– Unde ai fost până acum, Sally? E vorba despre un best-seller, nu de o carte oarecare.

– După cum știi, deja, Pete, noi nu promovăm multe dintre cărțile prezentate de alte reviste, pentru că ținem la valoare.

– Dar această carte nu e una lipsită de valoare. E scrisă de un profesor de la universitatea de aici, care, dacă nu mă înșel, a predat și la facultatea ta. Lyle Hemming.

Stiloul pe care Sally îl luase de pe birou cu câteva minute mai înainte, începu să tremure între degetele ei albe.

Lyle, o, Doamne…

Ea de ce nu știuse nimic?…

Poate ar fi știut, dacă n-ar fi renunțat să citească ziarele în ultima lună.

Nu că s-ar fi gândit că activitatea lui Lyle apărea pe prima pagină, dar orice notă despre indiferent ce autor, i-ar fi amintit cele trăite de ea la Rock Island. Încercase să uite, dar…

– Eu… raspunse ea dezorientată, în timp ce Pete o privea nedumerit. Îl cunosc… bineînțeles, deși n-a fost profesorul meu, spuse ea, umezindu-și buzele uscate de emoție. Poate ar trebui să vorbești cu soția lui, dacă vrei să intri în miezul problemei, continuă Sally, încercând să pară cât mai indiferentă.

– Sally, ți-ai pierdut mințile? întrebă, surprins, pe un ton colegial, Pete. Cartea aceasta e tocmai despre soția lui. Despre cum s-au căsătorit, imediat ce primise primul său post de profesor, undeva, în Oregon și cum, la puțin timp după asta, s-a descoperit că ea suferă de o boală incurabilă. Profesorul a îngrijit-o până la moartea ei, care s-a produs cu trei ani în urmă… Sally… te simți bine?…

Sally îl privi pierdută… Stiloul îi căzu din mâini și culoarea din obraji îi dispăru cu desăvârșire.

“A avut grijă de ea până când a murit.”

Cuvintele îi reverberară în urechi, din nou și din nou, uitându-se încremenită la fața lui Pete.

***

Sally ezită să intre în sala de conferințe a hotelului unde avea loc lansarea cărții lui Lyle… Agitația extraordinară îi dădu un fior de panică pe șira spinării.

Ajunseseră foarte devreme. Pete insistă foarte mult în această privință, în momentul în care-l sună pentru a-l întreba dacă putea să-l însoțească la cocteilul dat în onoarea lui Lyle.

Simțindu-i ezitarea, la celălalt capăt al firului, Sally îl asigură că interviul îi va aparține lui în întregime și că ea dorea să meargă doar în calitate de spectator.

Ceva din tonul ei păru să-i fi vorbit lui Pete despre importanța acestui fapt pentru inima ei, pentru că în cele din urmă căzu de acord, fără nicio problemă.

Acum stătea alături de ea, extrem de aferat, dându-i prioritate la intrarea în salonul rezervat de obicei unor astfel de evenimente.

– Du-te și rezolvăți treburile, spuse Sally, punând amical mâna pe brațul lui Pete, îmbrăcat într-un costum gri foarte elegant. Nu vreau să te încurc.

– Nu, nu e nevoie să mă lași singur, replică Pete, dar Sally se îndrepta deja spre un grup foarte vesel de lângă fereastră.

Un chelner îmbrăcat într-o jachetă albă impecabilă se apropie cu o tavă de ea și-i oferi un cocteil. Sally îl luă absentă, oprindu-și privirile pe fiecare bărbat de înălțimea lui Lyle, aflat în salon.

Ce șansă avea însă să vorbească cu Lyle, să-și prezinte scuze, în această mare de oameni?

N-ar fi fost mai bine să-l aștepte afară, să-l invite într-un loc privat sau să meargă la el?

Da, reflectă în continuare Sally, dar dacă a uitat deja de ea, asta ar fi fost mult prea mult pentru mândria ei.

Pentru cine n-ar fi fost devastatoare umilirea în public?

Avusese dreptate să creadă că, dacă nu s-ar fi comportat cu el în modul în care o făcuse după ce descoperise dedicația de pe manuscris, i-ar fi vorbit, desigur, despre Rosalie.

Poate ar fi făcut-o, oricum, dacă nu s-ar fi întâmplat ca Tim și căpitanul să rămână pe insulă, cu ei.

Greșeala ei, în mod sigur, fusese analizată pe toate părțile de un om cu o asemenea valoare, își spuse Sally, după ce ea, în ignoranța ei, îl acuzase că scrie maculatură.

În fond, ce importanță avea pentru ea, chiar dacă el ar fi fost John Ainslie, care scria pentru deliciul marelui public?

Lyle o acuzase de snobism și acum își dădea seama că fusese într-adevăr o snoabă, în sensul cel mai adevărat al cuvântului.

Cartea scrisă de Lyle era cu adevărat valoroasă, așa cum putuse să-și dea seama noaptea trecută, când o citise pe nerăsuflate.

Povestea bărbatului care încercase să-i ofere soției aflată în pragul morții tot ceea ce fusese omenește posibil pentru el în acea perioadă, o impresionă chiar și pe ea, până la lacrimi.

Ea însăși simțise ceva din această predispoziție naturală a lui de a-și ajuta semenii aflați în dificultate. Nu putea uita grija cu care îi tratase mâna și modul în care se interesa mereu de rana ei.

Ochii îi căzură involuntar pe mâna cu pricina…

Când își ridică din nou ochii, Lyle era acolo.

Intrase probabil pe o ușă lăturalnică și se afla acum exact în dreapta ei.

Sally se dădu câțiva pași înapoi la vederea lui, simțind că își pierde respirația de emoție.

Arăta magnific. Era singurul cuvânt potrivit pentru apariția bărbatului brunet, înalt și bine făcut, îmbrăcat într-un costum de culoarea cărbunelui, la care asortase o cămașă albă, care contrasta excelent cu fața lui bronzată.

Sally aștepta din partea lui un semn, dar Lyle se întoarse imediat, zâmbitor, spre femeia blondă de lângă el.

Magda…

Oh, Doamne, cum să fi uitatde blonda apetisantă cu care-l văzuse Sally la club?

Arăta și mai extraordinar în această seară, privindu-l pe Lyle cu un zâmbet în care se puteau citi multe.

– V-ați rănit, domnișoară? întrebă un chelner venind în fugă spre ea. Lăsați-mă să vă ajut, spuse el și Sally realiză abia atunci că paharul din care sorbise deliciosul cocteil se făcuse țăndări în mâinile ei.

– Permiteți-mi să vă ofer altul, zâmbi chelnerul și Sally acceptă imediat, deși destul de încurcată.

– Mul-mulțumesc, spuse ea, uitându-se ca hipnotizată după Lyle, care fu asaltat imediat de o ceată de reporteri, care-l bombardară cu tot soiul de întrebări, care mai de care mai incitante, puse cu aplombul tuturor jurnaliștilor

obișnuiți să trăiască în preajma celebrităților. Pete era și el acolo, observă Sally, sorbind ușor din paharul plin.

Sally auzi foarte clar răspunsurile lui politicoase, râsul amabil și vocea sigură pe ea, încercând să satisfacă fiecare foc de artilerie.

În momentul următor, Sally urmări cu stupoare intervenția lui Pete:

– Domnule doctor Hemming, sunt de la „ Northwest Then and Now", spuse el și aș vrea să știu…

– De unde ești? întrebă Lyle pe un ton foarte rece.

Pete se prezentă din nou și Sally văzu cu certitudine pe fața lui Lyle cât ura tot ceea ce avea legătură cu ea.

Întorcându-se imediat pe călcâie și ieșind în fugă, Sally nu mai auzi întrebarea pusă de Pete.

Era foarte evident că nu fusese cazul să vină aici.

Cum putuse să spere că lucrurile se vor aranja între ei, într-un astfel de moment?

Nu ajunse însă prea departe, când o barieră de oameni se postă în fața ei, oprindu-i calea.

Deodată, totul se întunecă în jur și picioarele i se îndoiră brusc sub ea.

Aproape inconștientă, Sally distinse cu greutate umbrele care se mișcau încet în jurul ei și care o așezară pe bancheta

unei mașini, după care rămase singură cu șoferul, care porni în trombă.

Reușind cu greutate să-și fixeze privirile asupra bărbatului de la volan, Sally văzu că era Lyle.

– Unde mă duci? reuși ea să îngaime, făcând un efort să-și întoarcă ochii spre fereastră.

Deși vedea ca prin ceață, reuși totuși să-și dea seama că se aflau într– zonă rezidențală.

– Vei vedea imediat, răspunse Lyle.

Făcând încă un efort, Sally privi din nou profilul bărbatului din fața ei. Arăta la fel de înghețat ca și vocea lui.

– Oprește, Lyle… Vreau să cobor… Vreau să merg acasă.

– Eu hotărăsc când vei merge acasă, spuse el, intrând vijelios în parcarea unui grup de blocuri foarte luxoase.

După ce opri mașina, Lyle deschise portiera dinspre ea și o luă în brațe. Rochia subțire de mătase de culoarea șampaniei i se lipi de coapse și Sally închise ochii, abandonându-se fără energie în brațele lui.

Îl simți scoțând ceva din buzunarul pantalonilor, apoi îl auzi descuind o ușă, după care urcară niște scări și pașii lui se auziră nervoși mai întâi pe linoleum și pe urmă pe o carpetă de pluș.

Deschise o altă ușă și, în sfârșit, o așeză într-un fotoliu larg și confortabil.

– Stai aici, ordonă el. Voi face niște cafea.

Sally își roti încet privirile prin camera semiluminată, privirea fiindu-i atrasă imediat de biblioteca plină de cărți legate în piele, de pe peretele din fața ei.

Lângă fereastră trona un birou mare, din lemn de cireș negru. Casa lui… murmură ca pentru sine Sally.

– Oh, Dumnezeule, spuse ea cu voce tare și izbucni în lacrimi.

– Oh, Dumnezeule, făcu el, ca un ecou, intrând cu cafelele și oferindu-i o ceșcuță chinezească, plină ochi cu licoarea fierbinte. Bea. O să te simți mai bine.

– Nu sunt beată, dacă asta vrei să insinuezi. Două pahare cu Martini nu înseamnă chiar atât de mult.

– Nu? Atunci de ce naiba?…spuse el, întrerupându-se la mijlocul frazei… De ce a trebuit să vii la această petrecere?

Era prea curând să admită că arsese de nerăbdare să-l vadă, să-i admire corpul care fusese atât de aproape de al ei, într-o vreme nu prea îndepărtată.

– Ai putea să aprinzi focul? întrebă ea, uitându-se spre căminul în care lemnele erau deja pregătite pentru un foc bun.

Lyle luă o cutie de chibrituri de pe birou și aprinse, încet și gânditor, construcția de lemne uscate, așezată în cămin cu tot tipicul.

Căldura care se răspândi imediat, o făcu pe Sally să se mai relaxeze puțin, după toată tensiunea acumulată de-a lungul ultimelor zile.

Ce era atât de rău în a-ți prezenta scuzele în fața cuiva pe care l-ai judecat greșit?

– Am venit la petrecere – începu ea aproape șoptit, bucuroasă că Lyle se postase de partea cealaltă a camerei, în fața focului – să-ți spun… Iartă-mă…

Pentru câteva minute, în cameră se auziră doar lemnele trosnind în cămin.

Apoi Lyle întrebă liniștit, privind-o în ochi, insistent:

– Să te iert pentru ce?

– Pentru că m-am comportat cum ai spus… Ca o snoabă… Spunând că ceea ce scrii tu e…

– Ceva ce Academia n-ar putea accepta ca fiind valid…

Lyle se întoarse cu fața spre foc și-și îndepărtă picioarele, pentru a se înfige mai bine în pământ.

– Deci… După ce ai descoperit că nu sunt John Ainslie și că am scris o carte care a avut un mare succes, ai început imediat să mă privești cu alți ochi, nu-i așa?

– Nu, nu asta a fost cu adevărat important pentru mine… Am vrut doar… De ce nu mi-ai spus nimic despre Rosalie?… Aș fi înțeles, replică ea, cu ochii scânteind. Am crezut, atunci, că m-am îndrăgostit de un bărbat însurat care își iubește soția și care îmi ascunde acest fapt. Am știut că ai avut o mulțime de iubite printre colegele mele, în toți anii mei de studiu și n-ai cerut-o de nevastă pe niciuna dintre ele. Nu vezi? se ridică ea în picioare, încercând să-l facă să înțeleagă… Asta m-a făcut să mă gândesc că într-adevăr ești însurat, în momentul în care am văzut că ai dedicat cartea soției tale, Rosalie. Când am văzut asta, intrând în camera ta într-una din seri, mi-am spus că și eu sunt doar una dintre cele multe care au intrat în jocurile tale în perioadele în care nu erai cu soția ta, de care, după toate aparențele erai cu adevărat îndrăgostit. Te-am iubit atât de mult încât mi-a fost imposibil să îndur asta.

Sally se plimbă puțin de colo-colo pe mocheta groasă, dar tocurile o deranjau cumplit, în acel moment, astfel că se descălță, furioasă.

Lyle se apropie de ea și diferența de înălțime dintre ei i se păru de astă dată cu totul și cu totul nesuferită.

Când el o cuprinse însă în brațe, Sally nu găsi forța să se opună.

– Ce ai spus? Repetă, te rog.

– Ce să repet? întrebă ea, simțind că abia mai poate respira de emoție, în brațele lui. Ce să repet? repetă ea privindu-l cu îndrăzneală în ochi. N-am de gând să-ți spun din nou, Lyle, tot ce ți-am spus.

– Nu tot ce mi-ai spus… răspunse el strângând-o cu putere în brațe.

– Lyle, te rog, încercă ea să se elibereze. Nu știu ce vrei să auzi din nou…

– Ai spus că m-ai iubit, înainte de a face descoperirea legată de Rosalie. Numele soției lui pe buzele pe care le iubise atât de mult, ar fi trebuit în mod normal, poate, să alunge și ultima fărâmă de dragoste ce o avea pentru el. Dar nu se întâmplă așa. O compasiune fără margini pentru suferința pe care o îndurase el cu atâția ani în urmă, se instaură încet dar sigur în inima ei.

Rosalie aparținea trecutului, se gândi Sally, o fantomă, nu mai avea nimic dintr-o entitate vibrantă.

– De fapt? Ce mai contează? Nu mai e în viață, răspunse Sally pe un ton din care se ghicea că se resemnase cu faptele.

– Nu, nu mai e, răspunse încet Lyle și se aplecă ușor asupra ei, privind-o mai bine în ochi. Am iubit-o, dar asta a

fost cu mult, mult timp în urmă. I-am stat alături când a avut nevoie de mine.

– Și eu am nevoie de tine, răspunse Sally, înconjurându-i gâtul cu brațele și lipindu-și buzele de ale lui.

După câteva momente în care se pierduse cu totul, Sally îi spuse ca și cum și-ar fi revenit din visare și-și adusese aminte ceva foarte important.

– Se spune că ești donjuanul catredei de limbă engleză din facultate… Câte femei au trecut până acum prin apartamentul tău?

– Niciuna.

Lyle îi cuprinse bărbia între degete și-i ridică fața spre el:

– Am căutat pe cineva ca tine. O fată pentru care să fiu prima dragoste.

Sally își plimbă degetele pe părul pieptului lui, pătrunzând cu dexteritate printre nasturi.

– Și Magda?

– Ești geloasă?

– La nebunie…

Degetele lui atinseră încet linia senzuală a buzelor ei:

– Nu trebuie, spuse el cu toată seriozitatea. A avut niște probleme cu soțul ei, un timp, dar acum e totul în deplină

regulă. Howard fusese prietenul meu în facultate și Magda n-a avut niciodată ochi pentru nimeni, în afara lui. Nici măcar pentru mine.

– Asta-i foarte bine, răspunse Sally, continuând să-l mângâie cu delicatețe. Dacă ar fi avut…ar fi intrat în conflict cu mine…

Lyle îi sărută ușor palma, ca un preludiu al bucuriilor pe care ea nu le cunoscuse niciodată.

– Nu vei avea aceste probleme cu mine, iubito. În viața mea nu va mai fi loc pentru o altă femeie, răspunse el șoptit, mângâind-o cu delicatețe și sărutând-o cu sărutări mici și pline de căldură.

– E bine așa, răspunse Sally, punându-i capul pe pieptul ei.

Fură singurele cuvinte care-i veniră pe buze.

Sfârșit